

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/6/2021
Identifikačné číslo spisu: 9515100159
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9515100159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci proti obžalovanému K. E. V. a spol., pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), b), ods. 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. októbra 2001 a iné, na verejnom zasadnutí konanom 9. septembra 2021 v Bratislave prejednal odvolania prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných K. E. V., K. H. N., K. U. R., K. T. C. a K. U. Ž. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 27. apríla 2021, sp. zn. BB-3T/26/2015, a takto

rozhodol:

I.) Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), f), ods. 2, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o vine v časti ÚZ 1/ - 2/, vo výrokoch o treste a vo výroku o náhrade škody; výrok o vine v časti ÚRS 1/ - 4/ ostáva nedotknutý.

II.) Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaní

X. K. E. V. narodený X. E. XXXX v Q., trvale bytom X. mája č. XX, XXX XX M. M.;

X. K. U. R. narodený XX. R. XXXX v N. Y., trvale bytom E.. N. - A. Č.. XXX, XXX XX Y.;

X. K. T. C. narodený X. E. XXXX v N., trvale bytom E.. N. - A. Č.. XXX, XXX XX Y.;

X. K. U. Ž. narodený XX. Y. XXXX v Y., trvale bytom A. Č.. XX, XXX XX Y.

s ú v i n n í, ž e :

v roku 2001 v Prahe a v Bratislave v rámci dosiahnutého funkčného a pracovného postavenia, ktoré zastávali jednotlivo a niektorí aj súčasne v spoločnostiach Devín Banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Františkánske nám. 8 (ďalej aj ako „Devín Banka“ alebo „DB“) a APIS, a.s., so sídlom v Turčianskych Tepliciach, Robotnícka 841 (ďalej aj ako „APIS“),

a síce K. E. V. v DB zastával v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu K. v spoločnosti APIS bol do 20. januára 1998 a od 26. apríla 2001 T., K. U. R. v DB bol v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 vo funkcii S. a od 15. marca 2001 vo funkcii T., K. T. C. v DB v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 ako T. a od 15. marca 2001 ako T. a súčasne v

spoločnosti APIS do 26. januára 1998 bol S., K. U. Ž. pôsobil v APISe v období od 27. januára 1998 do 10. júna 2001 ako S. a od 11. júna 2001 ako T., ktorého funkcia zanikla 17. januára 2003,

po predchádzajúcej vzájomnej dohode iniciovanej K. E. V. a na základe jeho pokynov, ako vlastníci akcií vo firme APIS, ktorá bola v tom čase najväčším akcionárom Devín Banky v podiele cca 20 %, v úmysle zmocniť sa finančných prostriedkov Devín Banky ich predisponovaním na účet firmy APIS cez účty v Devín Banke a v J&T Banke, poznajúc nepriaznivú finančnú situáciu v spoločnosti APIS, bez tomu zodpovedajúceho zabezpečenia a s vedomím, že obchodnej spoločnosti APIS pre hrozbu prekročenia povolenej úverovej angažovanosti ako osoby s osobitným vzťahom k banke nemožno poskytnúť úver z Devín Banky,

K. T. C., ktorý bol od 16. júna 1999 poverený na vzťahy s Národnou bankou Slovenska (ďalej ako „NBS“) a od 1. februára 2001 bol gX. a K. U. R., ktorý zastával pozíciu U., od 1. júna 1997 zástupca GR pre obchodné záležitosti, od 16. júna 1999 poverený uzatvárať obchody so zahraničnými bankami a od 15. marca 2001 na pozícii W., spoločným konaním ako členovia predstavenstva a súčasne zodpovední zamestnanci Devín Banky, v rozpore s ustanovením § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2001, ako aj v rozpore s ustanovením § 11a ods. 1, ods. 4 (platným od 11. októbra 1999), § 12, § 13, § 14 a § 15 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách platného do 31. decembra 2001, zrealizovali spoločne s K. E. V. a K. U. Ž. ako zodpovednými zástupcami firmy APIS, prevod vlastných finančných prostriedkov Devín Banky takým spôsobom, že

1) s dátumom 19. februára 2001 za Devín Banku podpísali K. T. C.Á. a K. U. R., poverený K. E. V., s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M., „Smlouvu o vkladu“, predmetom ktorej bol záväzok Devín Banky zložiť v J&T Banka vklad (ďalej len „úložka“) vo výške 70 000 000 Sk na účet J&T Banky, č. XXXXXXXX/XXXX vedený v T. F., a.s. F., na dobu do 31. júla 2001 s úročením 9,5% ročne (p.a.), na základe čoho ešte v ten istý deň 19. februára 2001 v Devín Banke bol zrealizovaný príkaz na úhradu uvedenej sumy z účtu Devín Banky č. XXXXXXXX/XXXX na uvedený účet clearingom NBS, a z tohto účtu v Poštovej banke bola cez vnútrobankový prevod č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX poukázaná suma 69 000 000 Sk na účet spoločnosti APIS č. XXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Devín Banke, ku ktorému bol rovnako zúčtovaný aj bezhotovostný prevod finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk z účtu DB v NBS pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX,

2)

2.1. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave podpísali K. E. V. a K. U. Ž. za APIS s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C., „Smlouvu o emisi směnky“, predmetom ktorej bola dohoda, že výstavca spoločnosť APIS namiesto plnenia z titulu zmenky vystavenej dňa 19. februára 2001 K. U. Ž. v Turčianskych Tepliciach spoločnosťou APIS na rad J&T Banky, na sumu vo výške 73 000 000 Sk splatnú v Prahe 31. júla 2001 u J&T Banky (ako pôvodná zmenka) vystaví novú vlastnú zmenku v Bratislave s dátumom 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk so splatnosťou 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky a s doložkou „bez protestu“, pričom podpisy K. V. a K. Ž. na zmluve z 24. júla 2001 boli v skutočnosti vykonané a osvedčené 31. júla 2001 na notárskom úrade v Bratislave a zmenka bola K. E. V. a K. U. Ž. za spoločnosť APIS vystavená 31. júla 2001,

2.2. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave za Devín Banku podpísali K. T. C. a K. U. R. · s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C. „Dodatek č. 1 ke smlouvě o vkladu ze dne 19.02.2001“ (bod 2.1 vyššie), ktorým došlo k prolongácii úložky v sume 70 000 000 Sk do 31. augusta 2001, a k dohode o prípadnej možnosti vzájomne započítať si pohľadávky vrátane úrokov v prípade, že J&T Banka nadobudne voči Devín Banke pohľadávku vo výške rovnajúcej sa minimálne výške vkladu (úložky) vrátane pripísaných úrokov, pričom podpisy K. C. a K. R. boli v skutočnosti vykonané a osvedčené dňa 1. augusta 2001 na notárskom úrade v Bratislave, · s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C., ako prevodcom „Smlouvu o úplatném převodu cenného papíru“, k vlastnej zmenke spoločnosti APIS, ktorá mala byť vystavená 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu vo výške 73 565 000 Sk, a splatná dňa 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky s doložkou „bez protestu“, a v zmysle tejto zmluvy Devín Banku zaviazali zaplatiť za túto zmenku

zmenečnú sumu a dohodli, že vzájomné pohľadávky strán, a to pohľadávka J&T Banky voči Devín Banke na kúpnu cenu za prevod tejto zmenky a pohľadávka Devín Banky voči J&T Banke na vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001 vo výške 70 000 000 Sk vrátane úrokov, zanikajú ich vzájomným započítaním, aj keď nebude niektorá pohľadávka ešte splatná,

· „Plnú moc“ v českom jazyku R.. H. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom L. X, F., aby zastupoval a konal v mene a na účet Devín Banky vo veci obchodu Devín Banky s J&T Bankou a aby najmä v súlade so zmluvou o prevode cenných papierov zo dňa 24. júla 2001 prevzal vlastnú zmenku spoločnosti APIS, ktorá má byť vystavená dňa 31. júla 2001 na rad J&T Banka na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk s vyplneným indosamentom znejúcim na rad Devín Banka s doložkou „sine obligo“ a aby prijal prejav vôle J&T Banky smerujúci k započítaniu ktorejkoľvek pohľadávky J&T Banky voči Devín Banke s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke vyplývajúcej zo zmluvy o vklade (úložke) zo dňa 19. februára 2001, a následne s dátumom 23. augusta 2001 J&T Banka s miestom v Prahe uzavrela s R.. H. V. ako zástupcom DB protokol k odovzdaniu vlastnej zmenky firmy APIS z 31. júla 2001 za 73 565 000 Sk a súčasne písomne oznámila Devín Banke prostredníctvom R.. H. V., že týmto dňom jednostranne započítava vzájomné pohľadávky J&T Banky a Devín Banky, a to pohľadávku J&T Banky voči Devín Banke za prevod uvedenej zmenky APIS s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke za vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001,

pričom dňa 26. júla 2001 K. ako T. DB spolu s ďalšími dvomi členmi predstavenstva prevzal rozhodnutie NBS z 25. júla 2001, č. UBD-1250/2001, ktorá komplexnou dohliadkou v Devín Banke na základe protokolu zo 6. novembra 2000 zistila závažné pochybenia v jej činnosti, a uvedeným rozhodnutím okrem iného bez predchádzajúceho súhlasu bankového dohľadu Devín Banka nemohla postupovať pohľadávky, preberať záväzky na seba, odpúšťať dlhy ani započítať pohľadávky, a následne rozhodnutím NBS z 24. augusta 2001, č. UBD-1252/2001, ktoré dňa 24. augusta 2001 prevzal podpredseda K.. U. R. spolu s ďalšími podpredsedami predstavenstva, bola na Devín Banku vyhlásená nútená správa,

čím takto skrytým predisponovaním finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk na spoločnosť APIS prostredníctvom úložky peňažnej sumy Devín Banky 70 000 000 Sk u J&T Banky, mohli Devín Banke spôsobiť celkovú škodu vo výške 70 000 000 Sk (v prepočte fixným kurzom 2 323 574,32 €), keďže takto získané finančné prostriedky vo výške 69 000 000 Sk boli spoločnosťou APIS ešte pred vyhlásením nútenej správy z 24. augusta 2001 a naň nadväzujúceho konkurzu z 23. septembra 2001 použité na sanáciu strát spôsobených jej podnikateľskou činnosťou, a to hlavne na úhradu nákladov v oblasti energetiky, ako aj nákladov súvisiacich s arbitrážnym sporom vedeným proti spoločnosti FANTÁZIA Kereskedelmi Kft. Budapešť, Maďarská republika (ďalej len „FANTÁZIA“), z ktorého dôvodu vystavená zmenka z 31. júla 2001 na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk, ktorou mala byť úložka Devín Banky z 19. februára 2001 účtovne vykrytá, nebola Devín Banke zo strany spoločnosti APIS nikdy preplatená,

t e d a :

obžalovaní K.. U. R.č a K.. T. C.

spoločným konaním, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustili v úmysle spáchať trestný čin, porušili zákonom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, spáchali taký čin ako osoby, ktoré majú osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného a ich konanie bezprostredne smerovalo k vzniku značnej škody, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

obžalovaný K.. L.E.

zosnoval a riadil konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa iní dopustili v úmysle spáchať trestný čin tým, že porušili zákonom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, spáchali taký čin ako osoby, ktoré majú osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného a ich konanie bezprostredne smerovalo k vzniku značnej škody, pričom k

dokonaniu trestného činu nedošlo,

obžalovaný K. U. Ž.

poskytol iným pomoc na konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa iní dopustili v úmysle spáchať trestný čin tým, že porušili zákonom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, spáchali taký čin ako osoby, ktoré majú osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného a ich konanie bezprostredne smerovalo k vzniku značnej škody, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

č í m s p á c h a l i :

obžalovaní K. U. R.ča K. T. C.

pokus trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spolupáchateľstvom podľa § 8 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.,

obžalovaný K. L.L.

pokus trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku účastníctvom vo forme organizátora podľa § 8 Tr. zák., § 10 ods. 1 písm. a) Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.,

obžalovaný K. U. Ž.

pokus trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku účastníctvom vo forme pomocníka podľa § 8 Tr. zák., § 10 ods. 1 písm. c) Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Z a t o a z a s k u t o k Ú R S 1/ - 4/ s a i m u k l a d á :

Obžalovaný K. L.L.:

Podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 39a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 54 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 50.000 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočívajúceho vo výkone funkcie spojenej s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov.

Obžalovaná K. H. N.:

Podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov.

Podľa § 39a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 54 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 30.000 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočívajúceho vo výkone funkcie spojenej s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov.

Obžalovaný K. U. R.č:

Podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 59 ods. 1 Tr. zák. sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá so skúšobnou dobou v trvaní 5 rokov.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 54 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 20.000 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočívajúceho vo výkone funkcie spojenej s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov.

Obžalovaný K. T. C.:

Podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 59 ods. 1 Tr. zák. sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá so skúšobnou dobou v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 54 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 20.000 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočívajúceho vo výkone funkcie spojenej s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 3 rokov.

Obžalovaný K. U. Ž.:

Podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 59 ods. 1 Tr. zák. sa mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá so skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 54 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 10.000 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

III.) Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodená DEVÍN BANKA a.s., so sídlom v Bratislave, Františkánske námestie č. 8, IČO: 31 326 331, v mene ktorej koná JUDr. Radoslav Hajdúch, správca konkurznej podstaty a spoločnosť MIRACOM LLC, so sídlom 910 VT RT 14 N, E. Montpellier 05651,

Vermont, USA, v mene ktorej koná splnomocnenkyňa Mgr. Monika Martonová s ich nárokmi na náhradu škody o d k a z u j ú na civilný proces.

IV.) Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovanej K. H. N. a obžalovaného K. U. R.č. sa z a m i e t a j ú

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) rozsudkom z 27. apríla 2021, sp. zn. BB-3T/26/2015, uznal vinným obžalovaného K. E. V. v bode ÚZ 1/ - 2/ za pokus o trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spolupáchatelstvom podľa § 8 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., v bodoch ÚRS 1/, 3/ a 4/ za pokračovací trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v bode 1/ dokonaného a v bodoch 3/ a 4/ v štádiu pokusu podľa § 8 Tr. zák., K. H.G. N. v bodoch ÚRS 1/ - 4/ za pokračovací trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. v bodoch 1/ a 2/ dokonaného a v bodoch 3/ a 4/ v štádiu pokusu podľa § 8 Tr. zák., K. U. R. v bode ÚZ 1/ - 2/ za pokus o trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spolupáchatelstvom podľa § 8 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a v bode ÚRS 2/ za trestný čin úverového podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák., K. T. C. v bode ÚZ 1/ - 2/ za pokus o trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spolupáchatelstvom podľa § 8 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a K. U. Ž. v bode ÚZ 1/ - 2/ za pokus o trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spolupáchatelstvom podľa § 8 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe, že

ÚLOŽKY A ZMENKY

obžalovaní K. E. V., K. U. R., K. T. C. a K. U. Ž. v roku 2001 v Prahe a v Bratislave po predchádzajúcej vzájomnej dohode, v rámci dosiahnutého funkčného a pracovného postavenia, ktoré zastávali jednotlivo a niektorí aj súčasne v spoločnostiach Devín Banka a APIS,

a síce K. E. V. v DB zastával v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu K. T. T., v spoločnosti APIS bol do 20. januára 1998 a od 26. apríla 2001 T. T., K. U. R. v DB bol v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 vo funkcii Č.N. T. a od 15. marca 2001 vo funkcii T. T., K. T. C. v DB v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 ako T. T. a od 15. marca 2001 ako T. T. a súčasne v spoločnosti APIS do 26. januára 1998 bol Č. T., K. U. Ž. pôsobil v APISe v období od 27. januára 1998 do 10. júna 2001 ako člen predstavenstva a od 11. júna 2001 ako T. T., ktorého funkcia zanikla 17. januára 2003, pričom K. E. V., ktorý vnútri Devín Banky zastával pracovnú pozíciu J.N. C. od 1. februára 1998 do 31. januára 2001, K. T. C.Á., ktorý bol od 16. júna 1999 poverený na vzťahy s NBS a od 1. februára 2001 bol J. C. a K. U.C. R., ktorý zastával pozíciu U. I. T. S. M., od 1. júna 1997 A. J. T. I. A., od 16. júna 1999 T. G. I. L. A. F. a od 15. marca 2001 na pozícii W. J. C., ako vlastníci akcií vo firme APIS, ktorá bola v tom čase najväčším akcionárom Devín Banky v podiele cca 20 %, v úmysle zmocniť sa finančných prostriedkov Devín Banky ich predisponovaním na účet firmy APIS cez účty v Devín Banke a v J&T Banke, poznajúc nepriaznivú finančnú situáciu v spoločnosti APIS, bez tomu zodpovedajúceho zabezpečenia a s vedomím, že obchodnej spoločnosti APIS pre hrozbu prekročenia povolenej úverovej angažovanosti ako osoby s osobitným vzťahom k banke nemožno poskytnúť úver z Devín Banky, spoločným konaním ako Č. T. a súčasne zodpovední zamestnanci Devín Banky, v rozpore s ustanovením § 194 ods. 5 Obch. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2001, ako aj v rozpore s ustanovením § 11a ods. 1, ods. 4 (platným od 11. októbra 1999), § 12, § 13, § 14 a § 15 zákona č. 21/1992 Zb., zrealizovali spoločne s K. U. Ž., minoritným akcionárom a zodpovedným zástupcom firmy APIS, prevod vlastných finančných prostriedkov Devín Banky takým spôsobom, že

1/ s dátumom 19. februára 2001 za Devín Banku podpísali K. T. C. a K. U. C. R., poverený K. L. V., s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M., „Smlouvu o vkladu“, predmetom ktorej bol záväzok Devín Banky zložiť v J&T Banka vklad vo výške 70 000 000 Sk na účet J&T Banky, č. XXXXXXXX/XXXX vedený v T. F., a.s. F., na dobu do 31. júla 2001 s úročením 9,5% ročne (p.a.), na základe čoho ešte v ten istý deň 19. februára 2001 v Devín Banke bol zrealizovaný príkaz na úhradu uvedenej sumy z účtu Devín Banky č. XXXXXXXX/XXXX na uvedený účet clearingom NBS, a z tohto účtu v T. banke bola cez vnútrobankový prevod č. D.-XXXXXXXXXX poukázaná suma 69 000 000 Sk na účet spoločnosti APIS č. XXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Devín Banke, ku ktorému bol rovnako zúčtovaný aj bezhotovostný prevod finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk z účtu DB v NBS pod č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX,

2/

2.1. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave podpísali K. L. G. V. a K. U. Ž. za APIS s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C., „Smlouvu o emisi směnky“, predmetom ktorej bola dohoda, že výstavca spoločnosť APIS namiesto plnenia z titulu zmenky vystavenej dňa 19. februára 2001 K. U. Ž. v Turčianskych Tepliciach spoločnosťou APIS na rad J&T Banky, na sumu vo výške 73 000 000 Sk splatnú v Prahe 31. júla 2001 u J&T Banky (ako pôvodná zmenka) vystaví novú vlastnú zmenku v Bratislave s dátumom 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk so splatnosťou 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky a s doložkou „bez protestu“, pričom podpisy K. V. a K. Ž. na zmluve z 24. júla 2001 boli v skutočnosti vykonané a osvedčené 31. júla 2001 na notárskom úrade v Bratislave a zmenka bola vystavená 31. júla 2001,

2.2. s dátumom 24. júla 2001 a s miestom v Bratislave za Devín Banku podpísali K. T. C. a K. U. R.
- s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C. „Dodatek č. 1 ke smlouvě o vkladu ze dne 19.02.2001“ (ÚZ bod B 2.1), ktorým došlo k prolongácii úložky v sume 70 000 000 Sk do 31. augusta 2001, a k dohode o prípadnej možnosti vzájomne započítať si pohľadávky vrátane úrokov v prípade, že J&T Banka nadobudne voči Devín Banke pohľadávku vo výške rovnajúcej sa minimálnej výške vkladu (úložky) vrátane pripísaných úrokov, pričom podpisy K. C. a K. R. boli v skutočnosti vykonané a osvedčené dňa 1. augusta 2001 na notárskom úrade v Bratislave,
- s J&T Bankou, v zastúpení K. T. M. a K. K. C., ako prevodcom „Smlouvu o úplatném převodu cenného papíru“, k vlastnej zmenke spoločnosti APIS, ktorá mala byť vystavená 31. júla 2001 na rad J&T Banky na zmenečnú sumu vo výške 73 565 000 Sk, a splatná dňa 31. augusta 2001 v Prahe u J&T Banky s doložkou „bez protestu“, a v zmysle tejto zmluvy Devín Banku zaviazali zaplatiť za túto zmenku zmenečnú sumu a dohodli, že vzájomné pohľadávky strán, a to pohľadávka J&T Banky voči Devín Banke na kúpnu cenu za prevod tejto zmenky a pohľadávka Devín Banky voči J&T Banke na vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001 vo výške 70 000 000 Sk vrátane úrokov, zanikajú ich vzájomným započítaním, aj keď nebude niektorá pohľadávka ešte splatná,
- „Plný moc“ v českom jazyku R.. H. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom L. X, F., aby zastupoval a konal v mene a na účet Devín Banky vo veci obchodu Devín Banky s J&T Bankou a aby najmä v súlade so zmluvou o prevode cenných papierov zo dňa 24. júla 2001 prevzal vlastnú zmenku spoločnosti APIS, ktorá má byť vystavená dňa 31. júla 2001 na rad J&T Banka na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk s vyplneným indosamentom znejúcim na rad Devín Banka s doložkou „sine obligo“ a aby prijal prejav vôle J&T Banky smerujúci k započítaniu ktorejkoľvek pohľadávky J&T Banky voči Devín Banke s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke vyplývajúcej zo zmluvy o vklade (úložke) zo dňa 19. februára 2001, a následne s dátumom 23. augusta 2001 J&T Banka s miestom v Prahe uzavrela s R.. H. V. ako zástupcom DB protokol k odovzdaniu vlastnej zmenky firmy APIS z 31. júla 2001 za 73 565 000 Sk a súčasne písomne oznámila Devín Banke prostredníctvom R.. H. V.X., že týmto dňom jednostranne započítava vzájomné pohľadávky J&T Banky a Devín Banky, a to pohľadávku J&T Banky voči Devín Banke za prevod uvedenej zmenky APIS s pohľadávkou Devín Banky voči J&T Banke za vrátenie vkladu (úložky) zo dňa 19. februára 2001,

pričom dňa 26. júla 2001 K. T. C. ako predseda predstavenstva DB spolu s ďalšími dvomi členmi predstavenstva prevzal rozhodnutie NBS z 25. júla 2001, č. UBD-1250/2001, ktorá komplexnou

dohliadkou v Devín Banke na základe protokolu zo 6. novembra 2000 zistila závažné pochybenia v jej činnosti, a uvedeným rozhodnutím okrem iného bez predchádzajúceho súhlasu bankového dohľadu Devín Banka nemohla postupovať pohľadávky, preberať záväzky na seba, odpúšťať dlhy ani započítať pohľadávky, a následne rozhodnutím NBS z 24. augusta 2001, č. UBD-1252/2001, ktoré dňa 24. augusta 2001 prevzal podpredseda K. U. R. spolu s ďalšími podpredsedami predstavenstva, bola na Devín Banku vyhlásená nútená správa,

čím takto skrytým predisponovaním finančných prostriedkov vo výške 69 000 000 Sk na spoločnosť APIS prostredníctvom úložky peňažnej sumy Devín Banky 70 000 000 Sk u J&T Banky, mohli Devín Banke spôsobiť celkovú škodu vo výške 70 000 000 Sk (v prepočte fixným kurzom 2 323 574,32 €), keďže takto získané finančné prostriedky vo výške 69 000 000 Sk boli spoločnosťou APIS ešte pred vyhlásením nútenej správy z 24. augusta 2001 a naň nadväzujúceho konkurzu z 23. septembra 2001 použité na sanáciu strát spôsobených jej podnikateľskou činnosťou, a to hlavne na úhradu nákladov v oblasti energetiky, ako aj nákladov súvisiacich s arbitrážnym sporom vedeným proti spoločnosti FANTÁZIA, z ktorého dôvodu vystavená zmenka z 31. júla 2001 na zmenečnú sumu 73 565 000 Sk, ktorou mala byť úložka Devín Banky z 19. februára 2001 účtovne vykrytá, nebola Devín Banke zo strany spoločnosti APIS nikdy preplatená.

ÚVERY RUSKÝM A SLOVENSKÝM FIRMÁM

obžalovaní K. Ľ. V., K. H. N. a K. U. R.

v období rokov 1999 - 2000 v Bratislave po predchádzajúcej vzájomnej dohode v rámci dosiahnutého funkčného a pracovného postavenia, ktoré zastávali jednotlivo, resp. aj súčasne v Devín Banke a v spoločnosti APIS, ktorá bola v tom čase najväčším akcionárom menovanej banky v podiele cca 20 %,

a síce K. Ľ. V. v DB zastával v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu K. v spoločnosti APIS bol do 20. januára 1998 a od 26. apríla 2001 T., K. U. R. v DB bol v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 vo funkcii S. a od 15. marca 2001 vo funkcii T., K. H.Š. N. v DB zastávala v období od 4. septembra 1998 do 14. marca 2001 funkciu T. a v APIS sa od 11. júna 2001 stala S., pričom K. Ľ. V., ktorý vnútri Devín Banky zastával pracovnú pozíciu J. od 1. februára 1998 do 14. marca 2001, K. H. N., ktorá zastávala S. s podpisovým právom na prevodné príkazy a K. U. R., ktorý zastával pozíciu U., od 16. júna 1999 povereného uzatvárať obchody so zahraničnými bankami a od 15. marca 2001 na pozícii W., ako vlastníci akcií vo firme APIS, v úmysle odčerpať finančné prostriedky z Devín Banky ich predisponovaním na účty APIS, s vedomím, že poskytnuté úvery budú použité na iný účel, že úvery nie sú dostatočne zabezpečené a že zmluvné podmienky nebudú dodržané, bez náležitého preverenia bonity úverových dlžníkov a s vedomím, že obchodnej spoločnosti APIS pre hrozbu prekročenia povolenej úverovej angažovanosti ako osoby s osobitným vzťahom k banke nemožno poskytnúť úver z Devín Banky, spoločným konaním ako členovia predstavenstva a súčasne zodpovední zamestnanci Devín Banky, v rozpore s ustanovením § 194 ods. 5 Obch. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2001, ako aj v rozpore s ustanovením § 11a ods. 1, ods. 4 (platným od 11. októbra 1999), § 12, § 13, § 14 a § 15 zákona č. 21/1992 Zb., konali za Devín Banku pri poskytovaní úverov spriazneným obchodným spoločnostiam takým spôsobom, že

1/ obžalovaní K. Ľ. V. a K. H. N.

dňa 8. decembra 1999 podpísali za Devín Banku úverovú zmluvu č. N. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou RIATEN-PRAJZ so sídlom v Moskve, Pakovaja 27, zast. zástupcom generálneho riaditeľa E. Y. U., (ďalej len „RIATEN PRAJZ“), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 170 000 000 Sk so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p.a., ktorý bol následne čerpaný dňa 10. decembra 1999 jednorazovo v sume 170 000 000 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech OMEGA MERCHANTS Ltd, odkiaľ boli finančné prostriedky ešte v ten istý deň vo výške 4 080 000 USD prevedené na účet spoločnosti APIS, odkiaľ boli ako odplata za kontrakt č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXOTXXXXXX okamžite v sume 6 200 038,97 USD prevedené na účet spoločnosti OAO Tvel Moskva vedený v JSCB Bank Moskva, pričom

tento úver nebol splatený, došlo len k úhrade úrokov vo výške 42 032 860,20 Sk s omeškaním 12. decembra 2000 a 2. januára 2001,

2/ obžalovaní K. U. R., v zast. K. Ľ. V., a K. H. N.

dňa 9. decembra 1999 podpísali za Devín Banku úverovú zmluvu č. N. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou TECHNOMED-SERVIS so sídlom v Moskve, Gricevecka 8/12, zast. generálnym riaditeľom U. R. V. (ďalej len „TECHNOMED-SERVIS“), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 170 000 000,- Sk so splatnosťou do 8. decembra 2000 a s výškou úroku 24,5 % p.a., a tento úver bol čerpaný dňa 9. decembra 1999 jednorazovo v sume 170 000 000 Sk z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXX prevodom na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX v prospech spoločnosti OMEGA MERCHANTS Ltd, odkiaľ boli finančné prostriedky ešte v ten istý deň vo výške 2,1 mil. USD prevedené na účet spoločnosti APIS, odkiaľ boli okamžite v objeme 2 000 039,06 USD prevedené na účet spoločnosti OAO Tvel Moskva vedený v JSCB Bank Moskva, pričom tento úver už nebol splatený, okrem úrokov vo výške 41 534 759,40 Sk s omeškaním dňa 12. decembra 2000

3/ obžalovaní K. Ľ. V. a K. H. N.

dňa 24. júna 1999 K. H. N., za predchádzajúcej úzkej vzájomnej súčinnosti s K. Ľ. V. podpísala za Devín Banku úverovú zmluvu č. N. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti EUROSERVIS, a.s. so sídlom v Košiciach, Dominikánske námestie 27, IČO: 31 707 912, zast. predseda predstavenstva K. Y. C. (ďalej len „EUROSERVIS“) krátkodobý revolvingový úver vo výške 108 000 000 Sk so splatnosťou do 23. septembra 1999, na prefinancovanie nákupu pšenice, pričom dňa 24. júna 1999 na základe príkazu na úhradu podpísaného K. H. N. boli bez vedomia štatutárneho zástupcu firmy EUROSERVIS poukázané finančné prostriedky z úveru vo výške 107 441 510 Sk na účet spoločnosti APIS Ukrajina č. XXXXXX-XXXXXXXXXX ako úhrada fiktívnej zálohovej faktúry č. 01/06/99, a následne tieto finančné prostriedky vo výške 107 440 000 Sk boli poukázané na účet spoločnosti APIS, odkiaľ boli finančné prostriedky prevedené na účty iných spoločností, na ktoré obžalovaní nemali dosah, pričom tento úver bol čiastočne splatený dňa 16. októbra 2000 vo výške 70 000 000 Sk z prostriedkov z účtu spoločnosti APIS,

4/ obžalovaní K. Ľ. V. a K. H. N.

dňa 30. septembra 1999 K. H. N., za predchádzajúcej úzkej vzájomnej súčinnosti s K. Ľ. V. podpísala za Devín Banku úverovú zmluvu č. N. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý spoločnosti STROJÁRNE LIPANY, a.s. so sídlom kpt. Nálepku 2, Lipany, IČO: 36 462 926, zast. predseda predstavenstva K. H. Y. (ďalej len „STROJÁRNE“) úver vo výške 160 000 000 Sk na rekonštrukciu výrobných hál a nákup technológie, ktorý obchod s predstaviteľmi spoločnosti STROJÁRNE vopred dohodol K. Ľ. V., ktorý bol čerpaný v sume 134 528 319 Sk, z ktorej bola suma 130 000 000 Sk prevedená dňa 1. októbra 1999 na účet spoločnosti APIS pod zámienkou dodania diela pri zabezpečení strojov, ktorá spoločnosť ešte v ten istý deň 30 000 000 Sk previedla na účet spoločnosti Slovenská energetika, IČO: 36 379 581 vedený v Devín Banke, a 84 384 264,64 Sk previedla na účet spoločnosti Prvá líptovská, a.s., IČO: 36 379 387 vedený v Devín Banke, pričom tento úver nebol splatený,

čím za Devín Banku, na ktorú bola 24. augusta 2001 vyhlásená nútená správa a následne 23. septembra 2001 aj konkurz, neoprávneným poskytnutím štyroch úverov K. Ľ. V., K. H. N. a K. U. R. umožnili získať vyššie uvedeným subjektom neoprávnene úverové prostriedky v celkovej výške 581 969 829 Sk (v prepočte fixným kurzom 19 317 859,29 €), z ktorých 511 969 829 Sk (v prepočte fixným kurzom 16 994 284,97 €) nebolo Devín Banke nikdy splatených, z ktorého dôvodu bola poskytnutím a nesplatením úverov pod bodmi 1/ a 2/ vyššie Devín Banke spôsobená škoda vo výške 340 000 000 Sk (v prepočte fixným kurzom 11 285 932,42 €), a poskytnutím a len čiastočným splatením úverov pod bodmi 3/ a 4/ vyššie mohla byť Devín Banke v prípade ich hotovostného výberu alebo prevodu mimo Devín Banky ešte pred vyhlásením nútej správy z 24. augusta 2001 zo strany subjektov, na ktoré obžalovaní nemali dosah, spôsobená škoda vo výške 171 968 319 Sk (v prepočte fixným kurzom 5 708

302,43 €).

Za to špecializovaný súd obžalovanému K. L. V. uložil podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil. Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov. Podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 5 000 €. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. mu súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu spojenú s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov. Súd obžalovanej K. H. N. uložil podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. jej súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil. Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanej určil skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák. jej súd uložil peňažný trest vo výmere 4 000 €. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. jej súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanej uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu spojenú s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov. Súd obžalovanému K. U. R. uložil podľa § 250a ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil. Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 3 000 €. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. mu súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu spojenú s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov. Súd obžalovanému K. T. C. uložil podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil. Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 2 000 €. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. mu súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu spojenú s rozhodovacou právomocou v peňažnom ústave vo výmere 5 rokov. A napokon súd obžalovanému K. U. Ž. uložil podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil. Podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák. mu súd uložil peňažný trest vo výmere 2 000 €. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. mu súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Súd zároveň podľa § 228 ods. 3 Tr. por. poškodených JUDr. Radoslava Hajdúcha, správcu konkurznej podstaty úpadcu Devín Banka a Mgr. Moniku Martonovú, splnomocnenkyňu poškodeného MIRACOM LLC, so sídlom v USA 910 VT RT, 14 N, E. Montpelier 05651 Vermont s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný K. V. odvolanie v rozsahu výroku o vine a treste. Písomnými podaniami zo 7. mája 2021 podali odvolania v rozsahu výroku o vine, treste, ako aj v rozsahu konania, ktoré im predchádzalo aj obžalovaní K. N., K. R. a K. Ž.. Podaním z 12. mája 2021 podal v rozsahu výroku o vine a treste odvolanie obžalovaný K. C. a podaniami z 10. a 11. mája 2021 podala v tom istom rozsahu odvolanie aj prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátorka“).

Odvolanie
prokurátorky

Prokurátorka v odôvodnení z 11. mája 2021 ku skutku ÚZ 1/ - 2/ uviedla, že mal byť právne kvalifikovaný ako sprenevera podľa § 248 Tr. zák. Naďalej zotrvala na názore, že nematerializované (elektronické, bankové) finančné prostriedky sú peniazmi, a teda vecami v právnom slova zmysle. Evidovanie finančných prostriedkov na konkrétnom bankovom účte je založené zmluvou o účte, resp. o vklade. Prevod finančných prostriedkov je bezhotovostným transferom, ktorý sa uskutočňuje odpisovaním prostriedkov z účtu a ich pripisovaním v prospech iného účtu. Právna úprava pre prevod pohľadávok (napr. postúpením) vyžaduje určenie subjektov a špecifikáciu práva na plnenie, ako aj písomnú zmluvu, ktorou určite nie je zmluva medzi bankou a klientom, a preto transfer peňažných prostriedkov na účte nespĺňa požiadavky ani predpoklady na prevod pohľadávky. Hoci od 1. januára 2016 sa v Trestnom zákone zmenila definícia veci tak, že sa ňou rozumejú aj peňažné prostriedky na účte, viaceré sudy poskytovali ich ochranu s trestnoprávnym rozmerom aj pred uvedeným dátumom. K vývinovému štádiu doplnila, že zníženie finančného majetku má výrazný dosah na likviditu a do finančnej likvidity nepatria zmenky vydané firmou bez likvidity; takto bola Devín Banke spôsobená škoda.

Vo vzťahu ku skutkom ÚRS 3/ - 4/ vyjadrila presvedčenie, že boli dokonané; bolo nepochybné preukázané, že v dôsledku predstieraného nákupu obilia bol firme EUROSERVIS poskytnutý úver vo výške 108 mil. Sk, pričom toho istého dňa boli finančné prostriedky poukázané cez účty APIS Ukrajina do spoločnosti APIS. Ak aj tento úver bol sčasti splatený, stalo sa tak po takmer roku po splatnosti a aj to nie zo strany úverového dlžníka, a ku škode teda fakticky došlo. Úver pre STROJÁRNE bol čerpaný vo výške 134 mil. Sk, z čoho vo výške 130 mil. Sk bol prevedený na účet spoločnosti APIS a tento úver nebol splatený, ktorým konaním bol trestný čin dokonaný. Uvedené právne závery boli súdom zjavne vyslovené za účelom použitia okolností pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody.

K výroku o treste uviedla, že ich s poukazom na vyššie popísané úvahy, týkajúce sa právnej kvalifikácie skutkov považuje za neprimerané. Výška škody, od ktorej je určovaná kvalifikovaná skutková podstata bola v § 89 ods. 13 Tr. zák. odvodzovaná od výšky minimálnej mzdy. Hoci v roku 2001 bola v sume 4 400 Sk, koncom roka 2005 bola 6 900 Sk a v roku 2021 dosahuje 623 €, výška škody spôsobená konaním obžalovaných cca 60 x prevyšuje hornú hranicu škody veľkého rozsahu. Aj s ohľadom na tieto okolnosti považuje závery súdu za odporujúce § 31 Tr. zák. a § 40 Tr. zák.

Na podklade týchto skutočností prokurátorka navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol v zmysle jej odvolacích námietok.

Dňa 6. júla 2021 prokurátorka svoje odvolanie doplnila (okrem už uvedeného) tak, že samotný súd v popise skutku ÚZ 1/ - 2/ uviedol, že finančné prostriedky vo výške 69 mil. Sk boli APISom použité na sanáciu strát spôsobených jej podnikateľskou činnosťou, a to hlavne na úhradu nákladov v oblasti energetiky, ako aj nákladov súvisiacich s arbitrážnym sporom vedeným proti spoločnosti FANTÁZIA. Ak teda boli finančné prostriedky použité popísaným spôsobom, neostali v Devín Banke a ani sa tam nevrátili. Za rozporuplné označila tvrdenia súdu zo s. 96, podľa ktorých si (okrem iného) APIS prihlásila do konkurzu pohľadávky vo výške 2,5 mil. Sk, hoci krátko predtým súd skonštatoval, že obžalovaní hodnoverne nevysvetlili, prečo si pohľadávku voči Devín Banke neprihlásili ani po vyhlásení konkurzu. Pritom aj správca konkurznej podstaty Devín Banky sa vyjadroval ohľadne prihlasovania sa do konkurzu spoločnosti APIS. Keďže FANTÁZIA bola maďarská firma, ktorá nepatrila medzi klientov Devín Banky, je evidentné, že finančné prostriedky neostali na niektorom z účtov Devín Banky. Aj pri obchodovaní firmy APIS išlo o jej partnerov z Ruska, ktorým boli poukazované prostriedky mimo túto banku. Na základe týchto skutočností uzavrela, že konaním obžalovaných, ktorí svoje kroky koordinovali a plánovali došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery spáchaného organizovanou skupinou. Tie isté závery sa potom vzťahujú aj na skutky ÚRS 3/ - 4/, kde sa pre naplnenie znakov trestného činu podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. ani nevyžaduje spôsobenie škody, ktorá okolnosť je rozhodujúca len pri naplnení znakov kvalifikovaných skutkových podstát. Keďže v prípade skutku ÚRS 3/ bola spôsobená škoda 37 mil. Sk a pri ÚRS 4/ nebol splatený celý úver, potom jednoznačne došlo k spôsobeniu škody vo veľkom rozsahu.

K výmere uložených trestov uviedla, že ich s ohľadom na celkovú spôsobenú škodu vo výške 651 mil. Sk považuje za neprimerane mierne. Uloženým trestom súd nevenoval náležitú pozornosť, o čom svedčí aj tá okolnosť, že K. N. nemal byť ukladaný úhrnný trest. S ohľadom na rozsiahlosť, organizovanosť a závažnosť takto páchanej trestnej činnosti považuje uloženie podmienených trestov odňatia slobody u všetkých štyroch obžalovaných za neprípustné. Pri posudzovaní plynulosti trestného konania treba mať na pamäti, že v danom prípade ide o skutkovo a právne komplikované šafárenie s majetkom Devín Banky, ktoré bolo žalované po vyše 9 ročnom vyšetrowaní s celkovou škodou cca 3,4 mld. Sk. Pritom v konečnom dôsledku bola celková škoda na vkladoch obyvateľstva vyčíslená na cca 12 mld. Sk; súdom uložené tresty preto postrádajú akúkoľvek preventívnu a retribučnú funkciu.

Na podklade týchto skutočností prokurátorka navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o uznaní viny u obžalovaných K. V., K. C., K. R.Í. a K. Ž. za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 písm. a) Tr. zák. a u obžalovaných K. V., K. R. a K. N. aj za pokračovací (okrem K. R.) trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. a uložil im primerané nepodmienečné tresty odňatia slobody s diferencovaním v poradí K. V., K. N., K. R., K. C., K. Ž..

Odvolanie
obž. K. V.

Obžalovaný K. V. v odôvodnení odvolania z 21. júna 2021 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mariána Prievozníka vo vzťahu k skutku ÚZ 1/ - 2/ namietal, že v danom čase v mene Devín Banky nekonal, a to ani ako štatutár, ani ako zamestnanec, a preto nemal zákonom uloženú povinnosť spravovať majetok Devín Banky. Jeho funkcia I. podpredsedu predstavenstva Devín Banky zanikla 10. februára 2001 a nie 14. marca 2001, ako je to uvedené v obchodnom registri. Zápis zmeny štatutára v obchodnom registri má v zmysle ustálenej judikatúry deklaratórne, nie konštitutívne účinky [nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 433/2010], čo znamená, že k vzniku / zmene / zániku funkcie dochádza dňom, kedy sa konalo príslušné valné zhromaždenie.

V tejto veci konal pri podpisovaní jedinej zmenky, a to 24. júla 2001, keď spolu s K. Ž. v mene obchodnej spoločnosti podpísal Smlouvu o eimisi směnky s J&T Bankou, ktorým úkonom ale nebola spôsobená žiadna škoda. Keďže skutková podstata § 255 Tr. zák. si vyžaduje postavenie špeciálneho subjektu, jeho trestnú zodpovednosť možno posudzovať výlučne v tom ohľade, či podpísaním označenej zmluvy ne/porušil povinnosť opatrovať majetok iného. Z toho istého dôvodu nemôže byť vyvodená trestná zodpovednosť ani u K. Ž.; tohto trestného činu sa ale nedopustili ani K. R.Í. a K. C., ktorí na pojednávaní zrozumiteľne objasnili dôvod takejto transakcie. Predmetnou úložkou nedošlo k porušeniu úverovej angažovanosti bánk, pretože táto v danom čase dosahovala 15,64 % a ani po pripočítaní sumy úložky by k prekročeniu hranice 25 % nedošlo. Okrem toho, neprihlásenie pohľadávky do konkurzu neznamena, že pohľadávka neexistuje ani že by pohľadávka zanikla. Znamená to len, že ju nemožno uspokojiť v konkurze podľa § 33 ods. 1 písm. f) zákona č. 328/1991 Zb. Vo výpovedi ďalej naznačil, aký mediálny, politický aj trestnoprávny tlak bol vyvíjaný na jeho osobu, s čím súviseli aj okolnosti podania prihlášky.

K ÚRS 1/ - 2/ namietol porušenie práva na obhajobu, nakoľko rozsudok sa opiera o výpovede svedkov U., V. a L. a ďalších osôb, ktoré boli vypočuté v neprítomnosti obhajoby a súčasne bez toho, aby mala obhajoba možnosť sa týchto výsluchov zúčastniť [k tomu vid' rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 24. novembra 1986 vo veci Unterpetinger proti Rakúsku, sťažnosť č. 9120/80 a iné]. Pokiaľ ide o vecnú stránku, odvolací súd už pri svojom predchádzajúcom rozhodnutí skonštatoval súvis s deblokáciami dlhu Ruskej federácie, z ktorého dôvodu bol zo zostávajúcich skutkov oslobodený. Úvery súviseli so zmluvou o sprostredkovaní z 8. septembra 1999 uzavretou medzi Devín Bankou a Slovenskými elektrárňami, a.s. (ďalej len „Slovenské elektrárne“ alebo „SE“), na základe ktorej sa Devín Banka zaviazala obstaráť jadrové palivo v objeme 160 mil. USD. Podľa čl. III zmluvy sa Devín Banka zaviazala zabezpečiť vystavenie bankových garancií pre dodávateľov alebo výrobcov jadrového

paliva z Ruskej federácie, zdroje financovania atď., v nadväznosti na čo predstavitelia Devín Banky iniciovali rokovania o konkrétnych množstvách dodaného jadrového paliva. Na základe toho došlo k uzavretiu zmlúv so spoločnosťami TECHNOMED-SERVIS a RIATEN PRAJZ, prostredníctvom ktorých boli uskutočnené platby dvakrát po 170 mil. Sk z úverových účtov Devín Banky na účty ruských bánk v Devín Banke a odtiaľ boli prostriedky cez spoločnosť APIS prevedené na účty OAO Tvel, ktorý bol výrobcom jadrového paliva. TECHNOMED-SERVIS, RIATEN PRAJZ a APIS neboli dodávateľmi ani výrobcami jadrového paliva, ale v súlade so zmluvou tzv. tretími stranami. Za týmito platbami nasledovali dodávky paliva pre Slovenské elektrárne a odpočítanie príslušnej sumy, ktorá bola podstatne vyššia než dvakrát po 170 mil. Sk. Tieto operácie sa však nemali ako odraziť v účtovníctve banky, pretože tá jadrové palivo nekupovala, ale obstarávala len finančnú stránku veci. Po prijatí tovaru malo nasledovať vysporiadanie Slovenských elektrární voči Devín Banke, ktoré sa ale z politických dôvodov neuskutočnilo. Až po vyhlásení konkurzu vyhral správca konkurznej podstaty Devín Banky súdny spor proti Slovenským elektrárnám, ktoré boli uznesením z 20. mája 2008, sp. zn. 13Cbi/30/2004, zaviazané k vyplateniu odmeny Devín Banke vo výške 102 mil. Sk. K prípadnej otázke, prečo úvery boli na 340 mil. Sk a odmena Devín Banky bola 102 mil. Sk, je treba uviesť, že predfinancované boli dodávky jadrového paliva na tri roky v celkovej výške 1,3 mld. Sk; Devín Banka ale v polovici cyklu skrachovala.

Obžalovaný v nadväznosti na s. 95 rozsudku pripomenul, že hoci Devín Banka mala v zmysle zmlúv o sprostredkovaní s Ministerstvom financií SR a Slovenskými elektrárnami nielen právo, ale povinnosť deblokovať, banková licencia jej neumožňovala vykonávať iné, než obvyklé bankové činnosti. Z tohto dôvodu vytvorili s plným vedomím vrcholných politických predstaviteľov schému financovania, mandát zrealizovala, poskytla prostriedky cez účty tretích osôb výrobcovi jadrového paliva OAO Tvel, ktorý ho vyrobil a doviezol na Slovensko. Odmena za tieto činnosti nebola Devín Banke nikdy vyplatená a súdne spory vyhral správca konkurznej podstaty Devín Banky až niekoľko rokov po vyhlásení konkurzu. Momentálne je mu vytykávané, že úvery neboli splatené, ale ako mohli byť splatené, keď boli použité na výrobu jadrového paliva? Titulom čoho mali pohľadávky v Rusku vymáhať, veď nimi predfinancovaný tovar bol dodaný, nemali nárok na vrátenie peňazí, ani nebol dôvod pristúpiť k uplatneniu zabezpečenia úverov. Zámer bol taký, že úvery sa po zrealizovaní deblokácií účtovne vysporiadajú z odmeny, na ktorú mali nárok voči Slovenským elektrárnám. Úvery boli zabezpečené akciami Gazpromu, ktoré považoval za bonitné, a ktorých hodnota odvtedy niekoľkonásobne stúpla, ale otázku úverového zabezpečenia ani nepotrebovali riešiť, pretože ruská strana svoje záväzky od začiatku plnila. Je len vecou účtovníctva banky, že zabezpečenie financovania deblokácií je vedené vo forme úverov a že tieto sú evidované ako nesplatené. Úveroví dlžníci TECHNOMED-SERVIS a RIATEN PRAJZ tieto peniaze nedostali, pretože boli od počiatku určené pre OAO Tvel Moskva, Devín Banka si predsa nemohla do svojho majetku zúčtovať jadrové palivo.

V ďalšej časti obžalovaný namietal, že trestné stíhanie pre tieto skutky je premlčané, lebo obvinenie mu bolo vznesené 9. marca 2010, teda v rozpore s § 67 ods. 1 písm. b) Tr. zák. po viac ako 10 rokoch. Z tohto dôvodu je treba trestné stíhanie podľa § 281 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Tr. por. zastaviť. Skutky ÚRS 1/ - 2/ nie sú čiastkovými útokmi pokračovacieho trestného činu úverového podvodu ku skutkom ÚRS 3/ - 4/ z dôvodu absencie jednotiaceho zámeru spočívajúceho vo vytvorení mechanizmu deblokácií ruského dlhu. Inými slovami, dôvod takto poskytnutých úverov ruským firmám nijako nesúvisel s úvermi, ktoré boli poskytnuté slovenským spoločnostiam. Chýba tu aj relevantná časová nadväznosť, keďže ruské úvery boli poskytnuté 8. a 9. decembra 1999, kým slovenské o niekoľko mesiacov skôr. Bez ohľadu na to, predmetné úvery by sa aj tak premlčali samostatne; uvedené skutky boli od počiatku vyšetrované samostatne a nie ako pokračujúci trestný čin - vo veci EUROSERVIS bolo trestné stíhanie začaté až v roku 2003, vo veci STROJÁRNÍ až v roku 2008 a v prípade ruských úverov až v roku 2010. Ani spojenie vecí na spoločné konanie z roku 2011 nemohlo popisovaný nedostatok odstrániť.

K ÚRS 3/ spochybnil, že by umožnil získať úver tomu, o kom vedel, že nespĺňal podmienky pre jeho poskytnutie. Podmienky na jeho poskytnutie je treba posudzovať podľa vtedy platných pravidiel, a síce podľa zásad úverových obchodov z 22. mája 1998, pracovného postupu č. 19/1999 a metodického

postupu zástupcu generálneho riaditeľa pre klientske obchody č. 3/1998. Hodnotenie klienta vypracovávali odborní referenti banky, EUROSERVIS musela vzhľadom na svoje parametre dosiahnuť vysoký úverový rating. Vznikla v roku 1995, zaoberala sa obchodom s obilím a podľa účtovných závierok mala obraty v rádovo stovkách miliónov korún. Námietky týkajúce sa podnikateľského plánu možno vysvetliť tým, že spoločnosť nezačínala nové podnikanie, ale išlo len o jeden konkrétny obchod v rámci už zabehnutého spôsobu podnikania. Nedostatkom tohto úveru bolo nevhodné nastavenie úverových podmienok, jej zabezpečenia, to ale nezakladá skutkovú podstatu trestného činu. Namieta, že by túto zmluvu uzatvoril, keďže z jej znenia, ako aj správy z auditu plynie, že v skutočnosti je uzatvoril p. K. T.Á. To, že sa zúčastnil predzmluvných rokovaní ešte nezakladá jeho trestnú zodpovednosť.

K ÚRS 4/ uviedol, že klienti bez podnikateľskej histórie neboli automaticky vylúčení z možnosti uchádzať sa o úver, dokonca mali stanovený nižší minimálny počet bodov pre zaradenie do jednotlivých kategórií. Spoločnosť STROJÁRNE mala zabezpečený kompletný projekt zriadenia prevádzky strojárnských výrobkov, mala zakúpené pozemky, budovala haly, mala významných odborníkov v oblasti strojárnskej výroby a pod. To, že za týmto účelom bola zriadená nová spoločnosť, ešte neznamená, že v tom istom mesiaci vznikol projekt a hneď aj dostal úver. Ako následne APIS plnil svoje záväzky voči STROJÁRŇAM je obchodnoprávny vzťah medzi týmito dvoma subjektmi a nie vzťah, ktorý by sa týkal Devín Banky. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by ako predstavitelia Devín Banky mali vedomosť, že APIS poruší zmluvu o dielo a STROJÁRŇAM stroje nedodá. Namieta chýbajúcu stranu z úverovej zmluvy, bez ktorej nie je možné posúdiť, či došlo k porušeniu podmienok čerpania úveru tým, že prostriedky boli prevedené na spoločnosť APIS. Aj v tomto prípade namieta, že predmetnú zmluvu nepodpísal, pričom spôsob, akým sa s týmto zistením vysporiadal špecializovaný súd nie je správny, pretože zo skutkovej vety nevyplýva, v čom mala spočívať táto súčinnosť. Dôvod, prečo v roku 2003 spolu s K. N. prevzali STROJÁRNE bol ten, že ich o to požiadali vtedajší štatutári, aby tak vyriešili problémy, ktoré spôsobili. Skutky ÚRS 3/ - 4/ by mohli byť posúdené maximálne podľa § 255 Tr. zák.

Na základe týchto skutočností obžalovaný K. V. navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. por. zrušil a vrátil vec špecializovanému súdu na ďalšie konanie.

Odvolania

obž. K. N. a K. R.

Obžalovaní K. N.Á. a K. R. vo svojich odôvodneniach odvolaní z 21. júna 2021 podaných prostredníctvom ich obhajcu JUDr. Jána Mrázovského s poukazom na judikáty R 14/1964, V 28/1971 dospeli k záveru, že súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy nesprávne. Nesúhlasili so záverom, že APIS nevykonával deblokačné aktivity, pretože opak potvrdzuje list ministra atómového priemyslu, výpovede J., N., C., Č., zoznamy služobných ciest, ako aj platby spoločnosti OAO Tvel Moskva. Poukázali na výpoveď svedka K. V., ako aj na dôkazy z 26. septembra 2016, z ktorých podľa nich vyplýva, že APIS si voči Devín Banke uplatnil pohľadávku vo výške cca 11 mil. €. S poukazom na formálne deklarované povinnosti predstavenstva, zloženie a jeho spôsob rozhodovania namieta záver súdu o konaní v rozpore s § 194 ods. 5 Obch. zák. Zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, ktoré z ustanovení § 12 - § 14 Stanov DB mali porušiť. Ani závery, že úložkou sa mala zachraňovať spoločnosť APIS nepovažujú za správne, pretože úkony k týmto operáciám pripravovali špecialisti z J&T Banky, ktorú kontrolovala ČNB. S rozsudkami Mestského súdu v Prahe a Najvyššieho súdu ČR sa súd nijako nevysporiadal. Súd nepoukázal ani na jeden konkrétny prípad, ktorý by ich spájal s podpísaním úverovej zmluvy. Ich konanie začínalo a končilo tým, že boli viazaní uznesením predsedníctva banky. O trestnom čine by sa dalo uvažovať len vtedy, ak by konali v rozpore s jeho uznesením.

K porušeniu interných predpisov poukázali na hlásenie o úverovej angažovanosti, podľa ktorého bola na úrovni 15,64 %. Súd dostatočne neprihliadol na výročné správy APISu, z ktorých plynie, že kým v roku 1997 bol majetok spoločnosti na úrovni 946 mil. Sk, v roku 2000 bol už cca 2,46 mld. Sk. Aj hospodársky výsledok za sledované obdobie vzrástol zo 17 mil. Sk na 136 mil. Sk. Ak teda zmenka znamená zabezpečenie záväzku celým majetkom, potom jej hodnota predstavovala len necelé 3 % z majetku spoločnosti. Tieto dôkazy významne spochybňujú závery súdu, že APIS potreboval vykryť

straty spoločnosti. Aj zo svedeckej výpovede K. V. plynie, že v lete 2001 mali Slovenské elektrárne vyplatiť Devín Banke cca 200 mil. Sk, z čoho malo APISu pripadnúť cca 100 mil. Sk. K tomu treba pripomenúť majetkové licenčné práva na celosvetovú radu hydrauliky, ktorú nemecká patentová agentúra ocenila na 152 mil. DEM. Záver, že mali s ostatnými obžalovanými konať spôsobom bezprostredne smerujúcim k vzniku škody neobstojí aj s poukazom na audítorské správy o overení účtovných závierok z rokov 1997 - 1999.

Aj v ďalšej časti obžalovaní zopakovali, že ich konanie nie je možné hodnotiť ako trestný čin, pretože sa ním len vyjadrovala vôľa kolektívneho orgánu. V takom prípade by pre vyvodenie trestnej zodpovednosti bolo treba preskúmať konanie všetkých deviatich členov kolektívneho orgánu. Oni - a to ani s ostatnými obžalovanými, nemohli vytvoriť takú váhu hlasovacích práv, aby mohli formulovať vôľu Devín Banky. Navyše u nich konkrétne ani nebola formulovaná žiadna právna povinnosť, ktorú by mali porušiť. Ani pochybnosti súdu prvého stupňa ohľadne akcií Gazprom ich neusvedčujú zo žiadneho protiprávneho konania. Tieto akcie poskytol J.H., ktorý bol Č. T. a založenie predmetných akcií nemožno hodnotiť k ich škode. Na podporu svojich záverov obžalovaní poukázali na nález Ústavného súdu Českej republiky z 24. septembra 2019, sp. zn. II. ÚS 698/2019, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky z 18. októbra 2006, sp. zn. 5 Tdo 1224/2006, z 19. októbra 2010, sp. zn. 5 Tdo 1138/2010.

K výpovediam svedkov z Ruska uviedli, že konajúci súd sa nijako nevysporiadal s tým, ako mohli vedieť, že podpisy na listinách nie sú pravé. Ako to vyplýva z výpovedí J. a N., tieto dokumenty a podpisy na nich zabezpečovali oni, resp. ich spolupracovníci. Súd nemôže v ich neprospech vyhodnotiť, že nespochybňovali dôveryhodnosť autority menovanej ruským ministerstvom atómového priemyslu. Rozporovali tvrdenie súdu prvého stupňa, podľa ktorého mal svedok V. uviesť, že nešlo o ich pečiatku; svedok len uviedol, že pečiatka sa podobá na ich, čo dáva úplne iný „hodnotiaci efekt na túto výpoveď.“ Záver súdu zo s. 97 je v rozpore s jeho tvrdením zo s. 95, podľa ktorého sa APIS na deblokačných aktivitách nepodieľal. Súd opomenul vziať do úvahy tú okolnosť, že za poskytnuté zdroje boli v Ruskej federácii vyrobené deblokované tovary, ktoré ale po konkurze Devín Banky neboli prevzaté, následkom čoho MF RF nemohlo zaplatiť výrobcov tovarov a tí zas nemohli uzavrieť úverový reťazec. Ak neboli Devín Banke predmetné úvery splatené, mala vykonať kroky, aby sa tak stalo - neexistuje ale žiadna výzva, žiadne doklady o snahe realizovať záložné právo alebo doklady o vymáhaní pohľadávky. Výhrada súdu prvého stupňa zo s. 97, že subjekty vo vzťahu ku ktorým smerovali úverové zdroje, nemali žiaden vzťah s dlžníkom nie je na mieste, pretože úverový dlžník využíva úverové zdroje na plnenie záväzkov voči svojim dodávateľom. To platí aj vo vzťahu k úveru RIATEN PRAJZ, kde sa prevod prostriedkov realizoval na základe písomného pokynu spoločnosti.

Súd neoznačil žiaden konkrétny dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že by mali akúkoľvek vedomosť o tom, že nespĺňajú podmienky určené na poskytnutie úverov. Nebolo ich povinnosťou, aby osobne vykonávali analýzu klienta a zisťovala jeho rating. Obžalovaní zastávali najvyššie manažérske posty, a teda logicky nemohli realizovať fyzickú kontrolu podkladov žiadateľov o úver, ktorých bolo množstvo. V konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by sa dalo vyvodiť ich vedomosť o možnom škodlivom následku a o jeho schválení pre prípad, že by nastal. V ďalšej časti obžalovaní namietali konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, konkrétne uviedli, že orgány činné v trestnom konaní sa nijakým spôsobom nevysporiadali s 300 stranami dokladov, ktoré do konania 3. februára 2006 dodal K. V.; tieto dôkazy neboli poskytnuté ani znalkyni ÚSI Žilina. Uvedeným konaním vyšetrovateľ porušil § 2 ods. 7, ods. 10, ods. 12 Tr. por. Je evidentné, že absencia dôkazov predložených v prípravnom konaní je hendikepom štátu a prvostupňový súd sa mal uvedenou otázkou zaoberať (k tomu vid' uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 6/2016).

K výmere trestu namietli, že sa súd nevysporiadal s tým, prečo v dôsledku spôsobených prieťahov trestné stíhanie úplne nezastavil. Pritom v danom prípade ide skutočne o extrémny prieťah, na ktorý súd nijako nereagoval. Napriek tomu, že trvajú na svojej nevine upozorňujú, že trestné konanie sa voči K. N. vedie už 15 rokov a sama na ňom nemala žiaden podiel, žiadne obštrukcie nevytvárala a aj od spáchania skutku uplynul značný čas. Aj K. R. po celý čas pracuje a venuje sa podnikateľskej činnosti. Pripomenuli, že celý svoj život sú bezúhonní a z tohto pohľadu aj zákaz činnosti stratil opodstatnenie.

Na základe týchto skutočností obžalovaní K. N. a K. R. navrhli, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne aby podľa § 320 ods. 1 písm. d) Tr. por. v spojení s § 281 ods. 1 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. trestné stíhanie zastavil.

Odvolanie
obž. K. C.

Obžalovaný K. C. v odôvodnení odvolania z 9. júla 2021 prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Petra Štepanovského namietal, že by finančná situácia v spoločnosti APIS bola medzi februárom až augustom 2001 nepriaznivá. V tom čase išlo o bonitný subjekt s vysokým ziskom a dostatkom majetku, vrátane akcií vydaných Devín Bankou, podielov v slovenských a zahraničných spoločnostiach či pohľadávkou na polovicu deblokovanej sumy. Ak by Devín Banka ihneď po splatnosti zmenky 31. augusta 2001 svoje nároky voči APISu uplatnila, boli by uspokojené, a to aj bez potreby dodatočného zabezpečenia. Dlhá suma totiž predstavovala len nepatrný zlomok z majetku spoločnosti APIS; preto sa v danom čase ani žiadne ďalšie zabezpečenie nejavilo ako potrebné. Ani obžalovaní, ani APIS nemal v úmysle zmocniť sa prostriedkov Devín Banky. Okrem toho, skutok je popísaný len veľmi všeobecne, zákonné ustanovenia neobsahujú žiadne exaktné pravidlá, ale len veľmi všeobecné povinnosti, príp. odkazujú na opatrenia NBS. Na s. 96 sa uvádza, že porušili interné akty NBS uvedené v skutkovej vete, tam ale žiadne interné akty uvedené nie sú. Rovnako sa tam neuvádza, aká bola povolená úverová angažovanosť.

Do jeho pôsobnosti nikdy nepatrili bankové činnosti ako prijímanie vkladov, poskytovanie úverov, medzibankové úložky, platobný styk a pod.; jeho úlohou nikdy nebolo kontrolovať ukazovatele úverovej angažovanosti, kapitálovej primeranosti, likvidity, príp. preverovať bonitu žiadateľov o úvery - to všetko bolo úlohou príslušných odborných útvarov, ktoré neriadil a na výsledky práce ktorých sa pochopiteľne spoliehal. Od svojho príchodu do Devín Banky v roku 1997 v APISe nepôsobil. Pokiaľ ide o jeho konkrétne úkony, išlo o tretie zopakované dávno navrhnutú a zrealizovanú transakciu, ku ktorej dovtedy neboli žiadne výhrady. On túto transakciu s J&T Bankou nevymyslel, ani sa na nej nepodieľal, nikdy sa ani nezúčastnil rokovania s jej predstaviteľmi. Uviedol, že 70 mil. Sk odišlo z účtu v Devín Banke do Poštovej Banky, avšak 69 mil. Sk sa na účet APISu v Devín Banke ihneď vrátilo. Nebolo preukázané, že by tieto prostriedky banku opustili; je pokojne možné, že tieto prostriedky boli použité i) na splatenie iných skôr splatných záväzkov spoločnosti APIS voči tretím osobám, ktoré zas splatili svoje záväzky voči Devín Banke, alebo ii) na splatenie skôr splatných záväzkov APISu voči Devín Banke, príp. iii) boli použité iným spôsobom, ktorý taktiež žiadnu škodu Devín Banke nespôbil.

Nemal úmysel spôsobiť škodu, pretože až do času zavedenia nútenej správy boli jeho najhodnotnejším majetkom akcie APISu (ktorej významnou časťou majetku boli akcie Devín Banky), jeho úspory vo výške cca 1,2 mil. Sk, ktoré boli uložené na svojom účte v Devín Banke a rodinný dom. Mal teda eminentný záujem, aby sa banke darilo čo najlepšie a pokiaľ by učinil čokoľvek čo by Devín Banku poškodilo, poškodil by sám seba (ale aj svojho otca, ktorý tam mal takisto uložené celoživotné úspory). Taktiež by ako jediný konateľ spoločnosti DEVÍN Group spol. s r.o. nenechal na jej účtoch „prepadnúť“ 51 mil. Sk, ale tieto prostriedky by vybral, resp. presunul. Ako osobe, ktorá pôsobila v predstavenstve mu (ani jeho rodičom) nebola vyplatená žiadna náhrada z Fondu ochrany vkladov. Pred zavedením nútenej správy oprávnené očakával, že Devín Banke bude vyplatená odmena zo strany MF SR a Slovenských elektrární. Výplatenie odmeny by vyriešilo problémy Devín Banky, ktorá by zas mohla vyplatiť APIS.

Rozhodnutie NBS č. UBD-1250/2001 nezakazovalo Devín Banke započítavať pohľadávky či robiť iné úkony, týmto rozhodnutím sa len predĺžila platnosť skoršieho súhlasu so zvýšením základného imania, čo sa podmienilo tým, aby sa nezapočítavali pohľadávky. Navyše Devín Banka ani žiadne započítanie neuskutočnila, keďže išlo o jednostranný zápočet zo strany J&T Banky. Ak by štát svoje záväzky splnil, o zvýšení základného imania by ani nebolo treba uvažovať. Okrem toho, vo februári 2001 nebol naplnený limit úverovej angažovanosti a ak by bola zaúčtovaná celá deblokačná odmena, na ktorú mala

Devín Banka voči Ministerstvu financií SR nárok, celá sprostredkovateľská odmena, na ktorú mala nárok od Slovenských elektrární, ako aj všetky zákonné úroky z omeškania, ukazovatele kapitálovej primeranosti, úverovej angažovanosti a iné by boli podstatne priaznivejšie. Z toho istého dôvodu si Devín Banka neuplatnila svoj nárok voči APISu; zaúčtovanie nároku, o ktorom veriteľ nevie, kedy bude uspokojený, síce zlepšuje ekonomické výsledky veriteľa, avšak má veľmi negatívne následky na jeho cash-flow. V každom prípade, ak by sa aj skutočne tohto skutku dopustil (čo popiera), nie je mu jasné, prečo u neho súd nezohľadnil faktor plynutia času tak, ako to urobil u ostatných obžalovaných.

Na základe týchto skutočností obžalovaný K. C. navrhol, aby ho odvolací súd spod obžaloby oslobodil.

Odvolyanie
obž. K. Ž.

Obžalovaný K. Ž. v odôvodnení odvolania z 21. júna 2021 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Mrázovského okrem skutočností, ktoré namietali aj obžalovaní K. N. a K. R. (zastúpení tým istým obhajcom) uviedol, že nemal poznatky o obchodnom prípade úložky. Iba rešpektoval uznesenie predstavenstva APISu (pozostávajúce zo siedmich členov), čo vyplýva z materiálnej publicity výpisu z obchodného registra. Okrem toho, za spoločnosť konala aj T. R. V. a vo vzťahu k nej prvostupňový súd vzhľadom na jej oslobodenie.

I keď je pravdou, že jeho výpoveď z prípravného konania bola zákonná, súdy ju nevyhodnotili s akcentom na konkrétnu procesnú situáciu. Predmetnú výpoveď uskutočnil bezprostredne po zadržení, kedy bol vystavený veľkému psychickému vypätiu, aby odvrátil hroziacu väzbu, a tak sa napriek neprítomnosti obhajcu rozhodol vypovedať. Prokurátor ale nedal návrh na odstránenie rozporov s jeho skoršou výpoveďou, a preto procesne použiteľná je len tá, ktorá bola učená na hlavnom pojednávaní. Aj tak ale predmetná výpoveď mala byť posudzovaná z holistického hľadiska, teda z hľadiska celkovej zraniteľnosti jeho osoby, kvality dôkazu, stupňa a povahy prípadného „donucovania“, a príp. charakteru jej neskoršej zmeny (k tomu vid' rozsudok ESĽP vo veci Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016).

Na základe týchto skutočností obžalovaný K. Ž. navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne, aby podľa § 320 ods. 1 písm. d) Tr. por. v spojení s § 281 ods. 1 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. trestné stíhanie zastavil.

Vyjadrenia
k odvolaniam procesných strán

K odvolaniam obžalovaných sa 8. a 23. júla 2021 vyjadrila prokurátorka tak, že ich (všetky) navrhla podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Okrem už uvádzaných skutočností k námietke K.J. V., že po 10. februári 2001 nekonal za Devín Banku pripomenula, že za vinu je mu kladené konanie vo forme organizovanej skupiny (v skutku ako spoločné koordinované konanie po delbe úloh). Keďže vtedajšia právna kvalifikácia podľa § 255 Tr. zák. neobsahovala znak organizovanej skupiny, súd správne vyhodnotil konanie obžalovaných podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. Okrem toho, voči tretím osobám sú údaje účinné od okamihu zverejnenia v obchodnom registri. Aj po uvedenom dátume si K. V. ponechával významný vplyv na rozhodovanie vo vedení Devín Banky, keďže podľa viacerých svedkov o Devín Banke rozhodovali ľudia z APISu. Vzhľadom na činnosť obžalovaného, ktorá úložke predchádzala, ako aj jeho nadriadené postavenie voči K. R., aj pri tejto tretej úložke mal zjavne rozhodujúce slovo. Pripomenula, že v ten deň boli prostriedky z úložky prevedené na APIS, ktorá bola riadená K. V., a teda vyvstáva otázka, v koho prospech sa tak dialo. I napriek jej odlišnému právnomu názoru pripúšťa, že konanie obžalovaných K. V. a K. Ž. môže byť vyhodnotených v intenciách § 10 ods. 1 písm. a) a c) Tr. zák.

Obrana K. V. ju len utvrdzuje v dôvodnom podozrení, že účelom poskytovania úverov bolo odčerpať

finančné prostriedky v prospech spriaznených osôb. Ak aj firma APIS finančné prostriedky použila na kúpu jadrového paliva, tieto obchody boli uskutočnené v prospech Slovenských elektrární a nie v prospech Ministerstva financií SR. Navyše, úvery pre firmy TECHNOMED-SERVIS a RIATEN PRAJZ neboli splatené a úverové prostriedky boli prevedené na účet OMEGA MERCHANTS Ltd, hoci APIS mal nakupovať palivo od OAO Tvel Moskva. Rovnako na účet firmy APIS boli prevedené prostriedky z úverov pre firmy EUROSERVIS a STROJÁRNE, za čo ani nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie a ani tieto úvery neboli splatené. Doplnila, že v priebehu súdneho procesu s Ministerstvom financií SR sa nepreukázalo, že by APIS vyvíjal nejaké deblokačné aktivity.

K prieskumom v konaní poukázala na tú okolnosť, že na rozdiel od západoeurópskych štátov - zakladateľov Rady Európy priznáva slovenský vyšetrovací poriadok obvineným rovnaké procesné práva ako v súdnom trestnom konaní. Právnou komparatistikou je potom potrebné poukázať na to, že v danej veci bola podaná obžaloba 10. júla 2015, prvý rozsudok bol vydaný v máji 2018, prvostupňovému súdu bola vec vrátená v roku 2019, pričom následný priebeh hlavného pojednávania bol narušený epidemiologickými opatreniami z roka 2020. Z tohto dôvodu prípad z Nemecka nie je možné bez poznania rozdielnych procesných štádií aplikovať na slovenské pomery.

K výhrade o nepovolení účasti obhajcov na výsluchoch v Rusku uviedla, že to neumožňuje ruská legislatíva, pričom vybavenie žiadosti o právnu pomoc sa spravuje zákonmi dožiadaného štátu; nič ale obhajobe nebránilo, aby svedkov zabezpečila na súd. Predsa vyjadrenie svedka J. si zabezpečila a súd ho aj v konaní prečítal. K námietke premlčania uviedla, že hoci úverové zmluvy boli uzavreté v priebehu roka 1999, ale s dobou splatnosti do decembra 2000, kedy až (pri ich nesplatení) mohol nastať škodlivý následok. Preto pri zachovaní totožnosti skutku, s pokračovacím charakterom podľa § 89 ods. 19 Tr. zák. je treba určiť dobu jeho dokončenia uplynutím doby splatnosti. Je totiž nemožné postihnúť konanie so škodlivým následkom pred splatnosťou čerpaného úveru.

K odvolaniam K. N., K. R.Č. a K. Ž. uviedla, že je nepochybne preukázané, že v rokoch 1999 - 2000 sa Devín Banka nemohla zúčastňovať na deblokačných aktivitách, keďže v danom čase od Ministerstva financií SR nemala na túto činnosť mandát. Okrem toho, ani samotný nárok APISu voči Devín Banke nebol preukázaný, a preto aj dodatočné uzavretie zmluvy nepovažuje za oprávnené. Údajné (kolektívne) rozhodnutie predstavenstva Devín Banky, resp. APISu nebolo preukázané. Ak sa K. Ž. odvoláva na tú okolnosť, že T. V. bola spod obžaloby oslobodená, potom poukázala na to, že vo veci bolo podané dovolanie. Okrem toho k oslobodeniu došlo len preto, lebo súd úločky z rokov 1998 - 2000 posúdil ako splatené. Terajším predmetom konania je úložka z roku 2001, ku ktorej K. Ž. (s K. V.) podpísal vlastnú zmenku a ďalšie doklady k nej. Namieta tvrdenia obžalovaných, že všetky dokumenty pripravovali špecialisti z J&T Banky, keďže išlo o identické modus operandi, ako v prípadoch predchádzajúcich úložiek. S poukazom na výpovede svedkov K. L. a K. M. je zrejmé, že tretia zmenka len kopíruje skoršie bankové operácie, pričom s touto konštrukciou ako prvý prišiel K. za K. M..

Nie sú tiež pravdivé tvrdenia obžalovaných, že by úverová angažovanosť Devín Banky bola 15 %, keďže z protokolov NBS vyplynulo, že vedenie Devín Banky skryto zo svojich zdrojov financovala svojho hlavného akcionára, čím obchádzala limity stanovené v opatreniach NBS. Dohliadka NBS zistila závažné nedostatky pri riadení banky, keď manažment nedokázal riadiť riziká súvisiace s nárastom bilančnej sumy, zastieral skutočné straty, skresľoval údaje účtovnej evidencie a pod. Aj na základe týchto skutočností sú tvrdenia obžalovaných, že len plnili vôľu predstavenstva irelevantné. Aj z výpovedí K. E. a K. H. plynie, že úvery neboli schvaľované predstavenstvom a úverovým výborom. To, že úveroví dlžníci boli v skutočnosti nastrčení vyplýva (hlavne) z výpovedí K. V. a K. C., ktorí potvrdili, že oni ani nemali záujem o ich poskytnutie, ale boli oslovení K. V. a K. N.. O tom, že podmienky pre poskytnutie úverov boli predstierané musel mať vedomosť aj K. R..

K námietkam K. C. zopakovala, že zotrúva na pôvodnej právnej kvalifikácii podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), b), ods. 5 Tr. zák. Nedá sa stotožniť s vývojovým štádiom trestného činu, pretože časť úložky bola použitá na sanáciu strát APISu voči spoločnosti FANTÁZIA. Rozhodne nesúhlasí s tvrdením, že skutok je s poukazom na § 194 ods. 5 Obch. zák. popísaný nedostatočne, ani obhajoba tento svoj názor

nemá čím podporiť. Predovšetkým ale poukázala na tú okolnosť, že K. C. si po prevzatí rozhodnutia NBS z 26. júla 2001 musel byť vedomý, že zmenkové obchody nad 5 mil. Sk vykonávať nemôže.

K odvolaniam prokurátorky sa K. V. vyjadril podaniami z 21. júna 2021 a 26. júla 2021. K právnej kvalifikácii skutku ÚZ 1/ - 2/ pripomenul, že súd prvého stupňa sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu (ktorý poukázal aj na rozhodnutia zo 16. augusta 2018, sp. zn. 4 Tdo 58/2016, z 27. februára 2018, sp. zn. 4 Tdo 10/2018, ako aj Rč 14/2006), podľa ktorého skutková podstata trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák. (v čase spáchania skutku) chránila len veci a tzv. nematerializované peniaze neboli vecami v držbe majiteľa účtu. Útoky tohto typu bolo možné kvalifikovať len ako porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Tr. zák. Napriek tomu, že až v novom Trestnom zákone sa pojmová definícia veci zmenila tak, že zahŕňa aj tzv. nematerializované peniaze, prokurátorka tvrdí, že aj skoršia právna úprava týmto prostriedkom poskytovala ochranu; uvedenú argumentáciu nepodporila žiadnym relevantným rozhodnutím.

Namieta, že by sa prostriedkami z úložky vo výške 70 mil. Sk sanovala strata APISu, keďže podľa účtovnej závierky a výročnej správy za rok 2000 bol APIS v zisku. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie, že by tieto prostriedky boli poukázané spoločnosti FANTÁZIA; je pravdou, že v danom čase sa viedlo arbitrážne konanie, avšak APIS využil všetky dostupné právne prostriedky a po vyhlásení konkurzu si FANTÁZIA uplatnila svoju pohľadávku u správcu konkurznej podstaty. To, že predmetný spor ešte nebol skončený nasvedčuje uznesenie najvyššieho súdu zo 17. júna 2020, sp. zn. 1 Obo 3/2019. Poukázal na tú okolnosť, že časť úveru poskytnutého EUROSERVISu bola vo výške 70 mil. Sk splatená 16. októbra 2000, následkom čoho bola po troch mesiacoch zriadená úložka v rovnakej výške. Ako jedno z možných vysvetlení preto plyní, že APISu tieto prostriedky chýbali preto, lebo predtým uhradil v rovnakej výške časť úveru EUROSERVISu, čo je v evidentnom rozpore s tvrdením prokurátora o ich úmysle spôsobiť škodu.

Podobné čiastkové úhrady sa uskutočnili v súvislosti s úrokmi za úvery poskytnuté spoločnostiam RIATEN-PRAJZ vo výške 42 mil. Sk a TECHNOMED-SERVIS vo výške 41,5 mil. Sk. Je preto potrebné sa zaoberať otázkou, odkiaľ sa tieto platby vzali a kto ich splatil. Predpokladá, že aj toto išlo na ťarchu APISu, ktorý takto účtovne pomáhal vysporiadať nič, čo sa malo vysporiadať z odmeny z deblokácie. Nie je preto dôvod, prečo by aj tieto splátky v celkovej výške 153,5 mil. Sk nemali byť posudzované v tomto kontexte. Ku skutkom EUROSERVIS a STROJÁRNE uviedol, že sa vôbec nejednalo o úverový podvod podľa § 250a Tr. zák., ale maximálne o porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. Gramatickým výkladom § 250a Tr. zák. dospel k záveru, že zákon tu má na mysli výlučne spôsobilosť byť úverovým dlžníkom a nie samotné plnenie úverovej zmluvy. Tieto subjekty splňali zákonom a bankou stanovené podmienky pre poskytnutie úveru, ale problém bol v tom, že boli pre banku nevyhodné a nie v tom, že im nemohli byť poskytnuté.

K výške uloženého trestu pripomenul, že ku skutkom došlo v období rokov 1998 - 2001, teda od ich spáchania ubehlo 20 rokov. Trestné konanie sa vedie od 25. novembra 2002 a prvé obvinenie mu bolo vznesené ešte 4. júna 2003 pre EUROSERVIS, nasledovali obvinenia z roku 2006 pre úložky, v roku 2008 pre STROJÁRNE, aby bol napokon v roku 2010 obvinený pre ruské úvery; viaceré ďalšie trestné konania (napr. Vega Film, Shiauli Bankas, AB Parex Bankas, Devín Real, a.s., TV Luna, NARIMEX a iné) boli zastavené ešte v prípravnom konaní. A hoci išlo o komplikované ekonomické vzťahy, orgány činné v trestnom konaní nepostupovali bez zbytočných prieskumov. Judikatúra ESLP (rozhodnutie ECKLE proti SRN z 15. júla 1982, č. 8130/78, príp. Beck proti Nórsku z 26. júna 2001, č. 26390/95 a iné) pripúšťa, aby porušenie práva na primeranú dĺžku konania bolo kompenzované zastavením trestného stíhania alebo zmiernením trestu. V podmienkach Slovenskej republiky je možné využiť § 40 ods. 1 Tr. zák. a uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby (R č. 10/1-2011, II. ÚS 415/2016, I. ÚS 236/2011, 5 To 6/2011, 5 To 7/2010, 1 To 5/2010 a iné).

Údajné „šafárenie“, ale aj konečný dopad na vklady klientov vo výške 12 mld. Sk považuje za absolútne výmysly. Banka predsa neskrachovala pre úložky v J&T Banke, ruské alebo slovenské úvery, ktorých objem je úplne zanedbateľný v porovnaní s viac ako 2 mld. Sk, ktoré v tom čase Ministerstvo financií

SR dlžilo Devín Banke. Tvrdenie o 9 ročnom vyšetrovaní, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby je nepravdivé, keďže išlo o 13 ročné vyšetrovanie, na ktoré nadväzovalo 6 ročné súdne konanie, ktoré dosiaľ trvá. Pritom vec nie je po právnej a ekonomickej stránke natoľko komplikovaná.

K odvolaniu prokurátorky sa K. R., K. N. a K. Ž. vyjadrili podaním z 23. júla 2021 tak, že APIS v roku 2001 nemohol sanovať straty, keďže ešte v roku 2000 dosahoval podľa audítorskej správy zisk 1,2 mil. Sk. Pokiaľ túto skutočnosť súdy ignorujú, potom postupujú v rozpore s § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. a § 168 ods. 1 Tr. por.

Konanie na odvolacom súde

Dňa 22. júla 2021 boli najvyššiemu súdu predložené odvolania prokurátorky a obžalovaných, ako aj celý spisový materiál. Na verejnom zasadnutí z 9. septembra 2021 procesné strany zotrvali na podaných odvolaniach s tým, že JUDr. Mrázovský v mene obžalovaných K. N., K. O a K. Ž. alternatívne navrhol, aby ich odvolací súd spod obžaloby oslobodil a Mgr. Štepanovský zas v mene K. C. (alternatívne) navrhol, aby súd voči nemu trestné stíhanie zastavil.

Najvyšší súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým boli podané odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že čiastočne dôvodné sú odvolania prokurátorky a obžalovaných K. V., K. C. a K. Ž..

Úvodom najvyšší súd konštatuje, že v tejto veci už raz konal a rozhodol, a to uznesením zo 17. októbra 2019, sp. zn. 5 To 9/2018, ktorým v bode I. podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok špecializovaného súdu z 2. mája 2018, sp. zn. BB-3T/26/2015 [ktorým súd podľa § 285 písm. b) Tr. por. obžalovaných vo všetkých bodoch oslobodil spod obžaloby prokurátora z 10. júla 2015] u obžalovaných K. V., K. N., K. R., K. C. a K. Ž. v rozsahu bodov ÚZ B 1 - 2, ÚRS A 5.2 a 7.2, ÚRS B 4 - 5 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vec vrátil, aby ju znova prejednal a rozhodol, a zároveň v bode II. podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora u obžalovanej T. V. zamietol. V odôvodnení odvolací súd (vo vzťahu k zrušujúcej časti uznesenia) na podklade podrobne rozvedených skutkových a právnych úvah vyjadril pochybnosti o správnosti záverov súdu prvého stupňa a uložil mu, aby sa vo vzťahu ku skutku ÚZ B 1 - 2 (tzv. úložka v J&T Banke) dôsledne vysporiadal s úmyslom obžalovaných spôsobiť škodu, vrátane jej samotného vzniku a aby sa vo vzťahu ku skutku ÚRS A 5.2 a 7.2 (tzv. ruské úvery) a ÚRS B 4 - 5 (tzv. slovenské úvery) vysporiadal s otázkou vedomosti obžalovaných o podmienkach pre poskytnutie / zabezpečenie úverov a otázkou vzniku škody (s. 67 ods. 3 - s. 68 ods. 1, s. 81 ods. 2, s. 86 ods. 2, s. 89 ods. 3 - 90 ods. 1).

Po vrátení veci súd prvého stupňa postupoval v súlade s § 327 ods. 1 Tr. por., rešpektoval právny názor vyjadrený odvolacím súdom, vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Na základe takto vykonaného dokazovania (pred najvyšším súdom čiastočne zopakovaného a čiastočne doplneného o nové dôkazy), bolo mimo rozumných pochybností preukázané, že skutky ÚZ 1/ - 2/ a ÚRS 1/ - 4/ (pôvodne označené ako ÚZ B 1 - 2, ÚRS A 5.2 a 7.2, ÚRS B 4 - 5), pre ktoré bola podaná obžaloba sa stali, sú trestnými činmi a spáchali ich obžalovaní. Keďže rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu odvolacieho tvoria jednotu, najvyšší súd nepovažoval za účelné opätovne rozvádzať už rozanalyzovaný skutkový a právny stav veci, resp. opätovne reagovať na tie námietky, s ktorými sa súdy v skorších rozhodnutiach podrobne vysporiadali. Z tohto dôvodu sa súd obmedzí (hlavne) na námietky, ktoré procesné strany po prvýkrát uplatnili v priebehu tohto odvolacieho konania.

K výrokom o vine

Ku skutku ÚZ 1/ - 2/ (podľa obžaloby ÚZ B 1 - 2) preto najvyšší súd iba v stručnosti zopakuje, že z

výpovedí obžalovaných K. V. a K. Ž., svedkov K. M. a K. L. (podporne aj K. L., K. C., K. F., K. L., K. Á. a iných), ale aj z početných listinných dokladov vyplynulo, že obžalovaní, ktorí boli personálne a ekonomicky prepojení tak na Devín Banku, ako aj na spoločnosť APIS (oba subjekty riadili a sčasti aj vlastnili), s vedomím, že spoločnosť APIS kvôli opatreniam NBS nemôže od Devín Banky čerpať ďalšie úvery, poznajúc jej nepriaznivú finančnú situáciu a konajúc v úzkej vzájomnej súčinnosti na základe pokynov K. V., prostredníctvom komplikovaných úložkových a zmenkových obchodov medzi Devín Bankou, J&T Bankou a spoločnosťou APIS, poskytli tejto spoločnosti „úver“ vo výške 69 mil. Sk, ktorý nebol zodpovedajúcim spôsobom zabezpečený a takto získané finančné prostriedky boli potom APISom použité na sanáciu strát spôsobených jej podnikateľskou činnosťou, z ktorého dôvodu ich APIS Devín Banke nikdy nevrátila (k tomu viď s. 95 ods. 6 - 96 ods. 1 rozsudku, resp. s. 56 ods. 3 - s. 57 ods. 3, s. 63 ods. 3 - s. 67 ods. 2 uznesenia).

Námietku K. V. ohľadne dátumu zániku jeho funkcie v štruktúrach Devín Banky súd nepovažoval za relevantnú, nakoľko sa jeho účasti na trestnej činnosti nedotýkala. Obžalovanému nie je kladené za vinu, že by nevýhodný úložkový / zmenkový obchod v mene Devín Banky sám uzavrel, keďže jeho participácia na spáchaní trestného činu mala spočívať (hlavne) v uzavretí „Smlouvy o emisi směnky“ z 24. júla 2001 a vystavení v poradí druhej zmenky APISu na rad J&T Banky z 31. júla 2001. Najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil rozsudok vo výroku o vine ÚZ 1/ - 2/ a na základe čiastočne zopakovaného dokazovania upravil skutkovú vetu tak, aby zodpovedala skutočnej účasti K. V. na žalovanej trestnej činnosti. Z výpovedí K. Ž., listinných dokladov, ale aj samotného priebehu hlavného pojednávania vyplynulo, že APIS (ktorú K. V. riadil pred svojim pôsobením v Devín Banke, počas neho, ako aj po odchode z nej) bola predovšetkým jeho spoločnosť, a teda to bol práve on, kto popisované finančné operácie inicioval a riadil. Tomu potom zodpovedá aj tá už prokurátorkou akcentovaná skutočnosť, že aj pri ostatných úložkových / zmenkových obchodoch (podľa obžaloby pod ÚZ A 1/ - 4/) mal vedúce postavenie K. V. Rovnako súd len technicky spresnil okolnosti vystavenia zmenky z 31. júla 2001 popísané v bode 2.1 rozsudku tak, že ju podpísali K. V. a K. Ž. (zv. 2, č. l. 281, 359 - 361, zv. 9, č. l. 1889, 1897, zv. 48, č. l. 9981). Z týchto úvah potom súd vychádzal pri právnej kvalifikácii upraveného skutku (viď nižšie).

K námietkam obžalovaných, ktorí sa s poukazom na hlásenie z 28. februára 2001 nestotožnili s tvrdeným porušením opatrenia NBS č. 3/1994, najvyšší súd v prvom rade pripomína, že títo porušovali aj ďalšie (všeobecne záväzné) právne predpisy. Okrem toho, poukaz na označené hlásenie nemôže obstať, pretože k prevodu finančných prostriedkov došlo ešte 19. februára 2001. V čase realizácie riešenej úlohy sa preto muselo vychádzať z výšky úverovej angažovanosti aktuálnej k 31. januáru 2001, ktorá (spolu s jej dcérou APIS SPEKTRUM) dosahovala hodnotu 35,13 % (zv. 7, č. l. 1488). Okrem toho, ako správne podotkla prokurátorka, podľa NBS boli hlásenia úverovej angažovanosti Devín Bankou účelovo skresľované a k opakovanému porušovaniu predpisov sa (hlavne) vzťahu k spoločnosti APIS doznal aj sám obžalovaný K. V. (zv. 22, č. l. 4751, zv. 34, č. l. 7117). Na základe týchto skutočností, majú tiež na zreteli zložitý mechanizmus poskytnutého „úveru“ (nešlo o úver priamo medzi Devín Bankou a APISom ako to bolo v iných prípadoch, ale o komplikované úložkové / zmenkové obchody, do ktorých bolo treba zapojiť aj tretí subjekt), ktorý by rozhodne nebolo potrebné vytvárať, ak by bolo možné finančné prostriedky poskytnúť priamo APISu, najvyšší súd túto námietku nemohol akceptovať.

K námietkam obžalovaných, ktorí s poukazom na výročné správy spochybnili závery ohľadne nepriaznivej finančnej situácie APISu a nedostatočného zabezpečenia úveru najvyšší súd opätovne (viď s. 65 ods. 2 - s. 66 ods. 1 uznesenia) poukazuje na výpovede K. V. (ktorý sám potvrdil, že v roku 2001 prišla spoločnosť APIS o výnosné obchody s elektrinou; zv. 33, č. l. 6697), K. Ž. (podľa ktorého mala APIS finančné problémy kvôli prepadu tržieb v energetike a ohrozovala ich tiež exekúcia zo strany maďarskej spoločnosti FANTÁZIA), svedkyne K. L. (ktorá hovorila o zhoršení odbytu v oblasti hydrauliky a predaja energie, stratovom obchode s meďou, o prehre vo veľkom súdnom spore s maďarskou spoločnosťou FANTÁZIA, resp. o celkovo slabých ekonomických výsledkoch dcérskych spoločností, ktorým matka pomáhala), listinné doklady (z ktorých vyplýva, že ešte do konca roka 2000 APIS uzatvárala krátkodobé kontrakty so zahraničnými partnermi, a to najmä v oblasti predaja

elektrickej energie, po tomto období však došlo k útlmu), ako aj následného behu udalostí v podobe konkurzu spoločnosti APIS z 23. októbra 2003 (na základe návrhu Devín Banky z 30. septembra 2002; zv. 45, č. l. 9020), z ktorých vyplýva, že v čase úložkového / zmenkového obchodu bol APIS vo vážnych finančných problémoch.

S tým potom súvisia ďalšie úvahy K. V., podľa ktorého z takto získaných finančných prostriedkov mohli byť refundované náklady súvisiace s čiastočným splatením úveru ÚRS 3/. Bez ohľadu na to, že k tomuto ako „jednému z možných vysvetlení“ sa obžalovaný uchýlil až teraz - po 15 rokoch trestného stíhania, najvyšší súd upozorňuje, že okolnosti zmieneného prevodu svedčia (naopak) v neprospech ním prezentovanej obhajobnej verzie (k čiastočnému splateniu úveru došlo z iného účtu spoločnosti APIS, na aký boli prevedené prostriedky z J&T Banky, a to viac ako tri mesiace predtým ako APIS prostriedky z postúpenej zmenky získala; zv. 24, č. l. 4922). Okrem toho, toto vysvetlenie koliduje s ďalším alternatívnym vysvetlením K. V., podľa ktorého mala transakcia (bez bližšej konkretizácie) súvisieť s deblokáciami tzv. ruského štátneho dlhu (zv. 46, č. l. 9424). Pritom K. C., ktorý mal v Devín Banke na starosti deblokácie, nemal o tomto zmenkovom obchode žiadne bližšie informácie (zv. 34, č. l. 7148).

Pokiaľ ide o všeobecné výhrady obžalovaných (a to sa týka aj skutku ÚRS 1/ - 4/ nižšie), ktorí argumentovali, že ak by chceli „tunelovať“ Devín Banku, určite by si tam nenechali svoje osobné úspory, ako aj úspory svojich rodinných príslušníkov, treba uviesť, že obžalovaní mali byť zásahom NBS a s tým spojeným vyhlásením nútenej správy „prekvapení a šokovaní“ (zv. 34, č. l. 7096, 7111, 7150, 7161). A hoci toto svoje prekvapenie zdôvodňovali údajne dobrou finančnou kondíciou Devín Banky (a pripravovaným navýšením jej základného imania), podľa mienky tunajšieho súdu, takýto zásah neočakávali (resp. o ňom vopred nemali informácie) vzhľadom na vtedajšie politické realie (a s tým spojený významný vplyv strany SDL na rezort financií). Mimochodom, K. C. sám uviedol, že v danom čase ani nemal vedomosť o právnej úprave, podľa ktorej úspory blízkych osôb členov predstavenstva nie sú chránené Fondom na ochranu vkladov (zv. 34, č. l. 7160).

K spôsobenej škode najvyšší súd odkazuje na skoršie závery súdov, podľa ktorých si spoločnosť APIS do konkurzu Devín Banky prihlásila pohľadávku len vo výške 269 tis. Sk, ktorá okolnosť by nedávala zmysel, ak by na účtoch APISu vedených v Devín Banke figurovalo cca 70 mil. Sk (s. 96 ods. 1 rozsudku, s. 66 ods. 3 - s. 67 ods. 1 uznesenia). Pokiaľ v tomto smere K. V. vysvetľuje, že zo samotného neprihlásenia pohľadávky ešte nemožno vyvodiť jej neexistenciu a ďalej potom poukazuje na vtedajší „mediálny, politický a trestnoprávny nátlak“, ktorý mu v jej prihlásení mal zabrániť, potom súd dáva do pozornosti, že ani tento nátlak (ktorému mal údajne podľahnúť už ako manažér súkromnej obchodnej spoločnosti zmietanej v zložitej finančnej situácii), mu (podľa jeho tvrdení) nezabránil, aby (v postavení manažéra banky narábajúcej s vkladmi sporiteľov) „uzavrel“ ústnu zmluvu (zrejme) so svojou manželkou T. V. za APIS, na podklade ktorej mala mať APIS nárok na polovicu odmeny Devín Banky z deblokácií tzv. ruského dlhu (cca 11 mil. €). S ohľadom na celkovú výšku pohľadávky, ako aj na tú okolnosť, že APIS sa do konkurzu Devín Banky prihlásil (teda nemohlo ísť o prípad nedbanlivosti, že by jeho štatutári opomenuli lehotu pre podanie prihlášky a pod.) ani najvyšší súd nepochyboval, že ak by takáto suma finančných prostriedkov v čase vyhlásenia konkurzu figurovala na účtoch Devín Banky, určite by sa k nej APIS prihlásil.

K procesnej použiteľnosti výpovede K. Ž. z 3. februára 2006 najvyšší súd upozorňuje, že zo zápisnice (ale ani z iných dokladov) nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by akokoľvek naznačovali, že by k nej obžalovaný mal byť nezákonne donucovaný. Obžalovaný (na rozdiel od ostatných spoluobžalovaných) svoju v podstate doznávajúcu výpoveď učinil po zákonom poučení (o možnosti odoprieť vypovedať a zvoliť si obhajcu alebo požiadať o jeho ustanovenie) po tom, ako sa výslovne vzdal práva na podanie sťažnosti proti vznesenému obvineniu. K námietke týkajúcej sa údajného porušenia § 264 ods. 1 Tr. por. najvyšší súd uvádza, že medzi výpoveďami K. Ž. z prípravného konania a hlavného pojednávania neexistujú také vážne rozpory, ktoré by bolo nutné odstraňovať v režime § 264 ods. 1 Tr. por. (R 53/2009). Tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní obžalovaný K. A. potvrdil, že v rozhodnom čase bola APIS v nepriaznivej finančnej situácii a takto získané finančné prostriedky slúžili na vykrytie jej strát (zv. 2, č. l. 360 - 361, zv. 34, č. l. 7164 - 7165). Navyše, bol to

predsa samotný obžalovaný, ktorý sa k svojej (obširnejšej) výpovedi z prípravného konania na hlavnom pojednávaní z 21. októbra 2020 vrátil a ohľadne použitia takto získaných finančných prostriedkov odkázal na svoju skoršiu výpoveď z roku 2006 (zv. 46, č. l. 9425).

K námietke prokurátorky týkajúcej sa právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b), ods. 5 Tr. zák. najvyšší súd uvádza, že sa ňou už veľmi detailne zaoberal a na jeho záveroch správne zotrval aj špecializovaný súd (s. 100 ods. 2 - ods. 4 rozsudku, resp. s. 50 ods. 8 - s. 52 ods. 1 uznesenia). Z tohto dôvodu súd (bez ďalšieho) dáva do pozornosti ďalší medzičasom vydaný rozsudok tunajšieho súdu z 8. júna 2021, sp. zn. 4 Tdo 52/2019, v ktorom sa konštatuje, že tzv. nematerializované peniaze na účtoch sa do 31. decembra 2015 nepovažovali za veci, z ktorého dôvodu (bez toho, aby boli z účtov fyzicky vybraté) nemohli byť predmetom sprenevery podľa § 248 Tr. zák. Ani ďalšiu námietku prokurátorky ohľadne vývojového štádia trestného činu súd nemohol akceptovať nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, kde presne boli takto získané finančné prostriedky spoločnosťou APIS prevedené, či a príp. v akom rozsahu ostali na iných účtoch Devín Banky; jediné, čo sa podarilo ustáliť bolo, že takto získané zdroje mali byť použité na sanáciu prevádzkových strát spoločnosti APIS (ale konkrétne akým subjektom, v akom rozsahu a na aké účty boli tieto prostriedky prevedené, to nie je známe). To isté potom platí aj vo vzťahu maďarskej spoločnosti FANTÁZIA, u ktorej sa takisto nepodarilo zistiť presný rozsah uspokojenia exekučného nároku. Navyše, ako na to správne poukázala obhajoba, zrejme veľkú časť pôvodne uplatňovaného nároku (svedkyňa K. L. ho odhadovala na úrovni cca 100 - 120 mil. Sk) si potom zrejme FANTÁZIA prihlásila do konkurzu spoločnosti APIS (vo výške 76,4 mil. Sk), z čoho možno usudzovať, že nárok v prevažnej časti nebol uspokojený (zv. 45, č. l. 9036). Keďže súd nemal za preukázaný presný objem finančných prostriedkov, ktoré vo svojich dôsledkoch Devín Banku opustili, konanie obžalovaných bolo správne právne kvalifikované ako pokus podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.

Naproti tomu, ako to bolo naznačené vyššie, najvyšší súd sa stotožnil s námietkou obžalovaných K. V. a K. Ž. ohľadne ich účasti na trestnej činnosti. Je naozaj pravdou, že páchatelom trestného činu podľa § 255 Tr. zák. môže byť len špeciálny subjekt, ten komu je zákonom / na základe zákona / rozhodnutím súdu uložená povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (k tomu vid' R 3/1995-II). Keďže takýmto postavením obžalovaní K. V. a K. Ž. ako (v tom čase) členovia predstavenstva spoločnosti APIS (na rozdiel od K. R. a K. C.) vo vzťahu k Devín Banke nedisponovali, nemohli mať postavenie spolupáchateľov. Z tohto dôvodu súd odvolaniu K. V. a K. Ž. vyhovel, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a zmenil právnu kvalifikáciu ich konania tak, že K. V. spáchal predmetný skutok ako organizátor podľa § 10 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a K. Ž. ako pomocník podľa § 10 ods. 1 písm. c) Tr. zák.

Aj vo vzťahu k ÚRS 1/ - 2/ (podľa obžaloby ÚRS A 5.2 a 7.2) najvyšší súd v prvom rade poukazuje na silné personálne a ekonomické prepojenie obžalovaných na spoločnosť APIS, ktorá takto poskytnuté finančné prostriedky vo svojich dôsledkoch čerpala. Okrem toho obžalovaných usvedčujú aj ich vlastné výpovede, a to konkrétne tvrdenia K. V., podľa ktorého on a ani jeho spolupracovníci (rozumej vtedajšie vedenie Devín Banky) nemali šancu preverovať históriu alebo bonitu firiem, ktoré im boli „doporučené“ zo strany ruských partnerov. Boli to ruskí akcionári (a z nich hlavne L. J. za VTF Energia), ktorí pripravili všetky kontrakty; oni ich nekontrolovali, pretože celú dobu ich ruská strana v ničom nesklamala. Ako vysvetlil, vtedy v Rusku ani žiadne peniaze neboli, všetko fungovalo cez offshoreové firmy, kde sa platilo zmenkami a dlhopismi (zv. 33, čl. 6687, 6695, 6703, 6708). Aj obžalovaná K. N. potvrdila, že ruské firmy, ktorým boli poskytnuté úvery, na ne nespĺňali podmienky; neskúmalo sa ich účtovníctvo a ekonomika a nepredchádzala im finančná analýza klienta, v podstate sa skúmala len právna subjektivita. Išlo o spoločnosti, ktoré im boli doporučené ruskými poradcami, ktorí boli dosadení ruskými akcionármi; tí potom pripravili aj úverovú dokumentáciu. Nerozporovala tvrdenia NBS, že v Devín Banke sa vôbec nezaoberali účelom použitia úverov a ich návratnosťou, oni ani nevedeli, čo financujú atď. (zv. 34, č. l. 7049 - 7051, 7057 - 7058, 7061, 7066 - 7068, 7071). Účasť ruských akcionárov pri výbere spoločností, ktorým boli poskytnuté úvery bola potvrdená aj obžalovaným K. R.. Ten zároveň priznal, že to bol on, kto v mene L. J. riadil VTF Energia a mal tiež dispozičné oprávnenia k niektorým offshoreovým spoločnostiam (zv. 34, č. l. 7104 - 7105).

Týmto výpovediam zodpovedajú aj listinné doklady, a to predovšetkým úverová dokumentácia k zmluvám č. N. a č. N. XXXXXXXXXXXX (zv. 16, č. l. 3502, 3541 a nasl.). Súd poukazuje aj na Formuláre pre hodnotenie klientov, v ktorých sa konštatuje, že v prípade spoločnosti RIATEN-PRAJZ nie je zrejмый jej predmet podnikania (hoci úver bol poskytnutý za účelom prefinancovania jej obchodných aktivít) a spoločnosť TECHNOMED-SERVIS sa zas zaoberá výrobou lekárskeých a kozmetických substrátov (teda činnosťou, ktorá nesúvisela s deblokáciami). Devín Banka na klientov nemala žiaden kontakt, nevykonala ich analýzu ani rating s cieľom kvalitného zabezpečenia úverov, klienti v nej a ani v žiadnej inej banke na Slovensku nemali žiadne účty (zv. 34, č. l. 3512, 3551). A hoci oba úvery mali byť zabezpečené záložnými právami k dohromady 8 mil. ks akcií spoločnosti RAO Gazporom (v údajnej trhovej hodnote cca 8 mil. USD), ktoré mali byť dané do zálohu firmami RIATEN PRAJZ, resp. Analytjčeskij centr Technoinformo a mali byť uložené na depozitnom účte vedenom v AKB Gazprombank, RIATEN PRAJZ si v AKB Gazprombank žiaden depozitný účet neotvorila a Analytjčeskij centr Technoinformo na svojich (dvoch) depozitných účtoch nemal zložené akcie v prospech Devín Banky (zv. 6, č. l. 1344 a nasl., zv. 20, č. l. 4222 - 4224, 4225, 4250 - 4252, 4255). To je zároveň odpoveď na výčitku obžalovaných, podľa ktorých správca konkurznej podstaty Devín Banky pochybil, keď nevykonal opatrenia smerujúce k nútenému výkonu záložného práva.

Pokiaľ ide o otázku spôsobenej škody, v podstate žiaden z obžalovaných nepochybnil tvrdenia prokuratúry, že takto poskytnuté úvery neboli (ani len sčasti) splatené. V celom priebehu konania bolo sporné len to, či finančné prostriedky po ich uvoľnení aj reálne opustili Devín Banku alebo nie. A hoci obžalovaní popisovali zložitý mechanizmus deblokácií ruského dlhu v podobe tzv. kolaterálu (bankového ručenia, ktorý mal zabezpečiť, že finančné prostriedky na strane jednej neopustili Devín Banku a na strane druhej slúžili ako devízové krytie ruským producentom deblokovaných tovarov), aj samotní obžalovaní pripustili, že časť týchto prostriedkov bola vyvezená mimo Devín Banku. Konkrétne K. V. uviedol, že tieto finančné prostriedky „zväčša“ ostali v Devín Banke, resp. že na cca 70 % - 90 % z nich nemali ruské spoločnosti dosah, aby v neskorších vyjadreniach popisoval, že 3 %, 5 %, možno 10 % dali peňazi na nákupy a pod. (zv. 33, č. l. 6707, zv. 34, č. l. 7080, 7110 - 7112; zv. 46, č. l. 9429). Aj obžalovaná K. N. potvrdila, že časť z takto poskytnutých úverov naozaj opustilo Devín Banku, aby obratom (nelogicky) vyhlásila, že to tak nebolo, že všetky finančné prostriedky zostali v Devín Banke (zv. 34, č. l. 7056). Obdobne rozporuplne vypovedal obžalovaný K. R., ktorý najprv takisto deklaroval, že poskytnuté úvery neopustili Devín Banku, aby po ďalších otázkach členov senátu pripustil, že firmy, ktoré ich dostali s nimi mohli disponovať a v časti aj disponovali, a napokon sa (bez konkrétnejšieho vysvetlenia) opätovne navrátil k pôvodnému stanovisku, podľa ktorého peniaze slúžili len ako zabezpečenie (zv. 34, č. l. 7089 - 7093, 7109). V každom prípade, keďže presun finančných prostriedkov po osi Devín Banka - Omega Merchants Ltd. (účet vedený v Devín Banke) - APIS (účet vedený v Devín Banke) - OAO Tvel Moskva (účet vedený v JSCB Bank Moskva) je jednoznačne zistiteľný z bankových výpisov, v tomto smere najvyšší súd žiadne pochybnosti nemal.

Súd nemohol akceptovať obhajobnú argumentáciu obžalovaných, podľa ktorých mali byť takto poskytnuté úvery „úctovne vyrovnané“ z deblokačnej odmeny Slovenských elektrární. Naopak, z takto prezentovaných tvrdení vlastne plynie, že obžalovaní od začiatku veľmi dobre vedeli, že úvery (zo strany úverových dlžníkov alebo kohokoľvek iného) nikdy splatené nebudú, ale do tohto - slovami K. V. „super podnikateľského plánu“, išli len preto, lebo verili, že z rozbehutej deblokácie zarobia oveľa viac. Obžalovaní vysvetľovali, že objem takto poskytovaných úverov tvoril len malú časť toho, čo sa potom podarilo zdeblokovať a z čoho potom následne mala Devín Banke plynúť odmena. Bez ohľadu na to, že Zmluva o sprostredkovaní z 8. septembra 1999 nebola do konania predložená v celosti, a teda z nej nevyplynulo, na akú konkrétnu výšku odmeny mala Devín Banka nárok [čomu potom korešponduje aj tá okolnosť, že Devín Banke bola za celý výkon sprostredkovateľskej činnosti pre Slovenské elektrárne (teda nielen za dodávku jadrového paliva, ktorú Devín Banka spornými úvermi prefinancovala, ale o. i. aj za dovoz elektrickej energie a čierneho uhlia a za vývoz vyhoreného jadrového paliva) vyplatená odmena v ďaleko nižšej sume (102 mil. Sk), aká bola výška poskytnutých úverov; zv. 45, č. l. 9080], podľa mienky tunajšieho súdu je úplne evidentné, že primárnou motiváciou obžalovaných bolo na predmetných deblokáciách zarobiť cez firmu APIS.

Kým totiž v prípade deblokácií pre Ministerstvo financií SR existovali opodstatnené pochybnosti, či na nich spoločnosť APIS reálne participovala (k tomu viď s. 75 ods. 3 - s. 76 ods. 2 uznesenia, s. 95 ods. 7 rozsudku), na deblokáciách pre Slovenské elektrárne sa bezpochyby podieľala (s. 76 ods. 3 uznesenia). A práve to - participácia spoločnosti APIS na deblokačných aktivitách Slovenských elektrární, bol podľa mienky tunajšieho súdu hlavný dôvod, prečo obžalovaným tak veľmi záležalo, aby „ruskí producenti“ mali dostatok finančných zdrojov, aby mohli vyrábať. Bola to predsa ich spoločnosť APIS, ktorá (opäť opakujeme, zrejme prostredníctvom T. V.) podľa tvrdení obžalovaných mala uzavrieť ústnu zmluvu s Devín Bankou (v mene ktorej mal konať jej manžel K. V.) a na základe ktorej mala mať na starosti tovarovú časť deblokácií, bola to predsa ich spoločnosť, ktorá si za túto činnosť nárokovala odmenu vo výške polovice odmeny Devín Banky a predovšetkým, to bola ich spoločnosť, ktorá na konci dňa predmetné úvery čerpala a jadrové palivo nakupovala. APIS teda najprv dostala (cez ruské subjekty) úver, ktorý nikto nikdy nesplatil a ešte si po dodaní tovaru mala nárokovať na polovicu provízie od Devín Banky. To bol ten „super podnikateľský plán“ - nie však pre Devín Banku, z ktorej z toho (pre dlhodobý negatívny postoj štátu) plynulo len riziko, ale pre obžalovaných. Napokon to, prečo obžalovaní potrebovali „prehnat“ nákup jadrového paliva cez nimi spriaznenú spoločnosť, nevedeli poriadne vysvetliť ani na hlavnom pojednávaní. Ak totiž Devín Banka mohla uskutočňovať len bankové operácie, potom naozaj nie je zrejmé, prečo nezaúverovala (akokoľvek, či už formou tzv. kolaterálu alebo priamo s príslušným zabezpečením) ruských producentov, ktorí by potom predmetný tovar na Slovensko priamo dodali. K tvrdeniam K. V., podľa ktorého ruské spoločnosti predsa nemali čo vracať, veď to bola slovenská strana, ktorá objednaný a vyrobený tovar neprevzala, najvyšší súd upozorňuje, že úvery z 8. a 9. decembra 1999 súviseli s jadrovým palivom, ktoré bolo dodané, a tak úvery mali byť vrátené. I keby tomu tak nebolo, potom sa treba vrátiť k otázke tohto konania - podmienok pre poskytovanie a zabezpečenie úverov.

Na základe týchto skutočností (preukazujúcich, že obžalovaní poskytovali úvery s vedomým, že ide o riskantné operácie a že tieto môžu viesť ku vzniku škody) súd nemohol akceptovať výhradu, že svojim podpisom len vykonávali kolektívne rozhodnutia predstavenstva, v ktorom nemali väčšinu. Navyše, z výsluchov obžalovaných, ale aj zo zápisníc príslušných orgánov banky plynie, že zasadnutia boli viac menej formálne a len veľmi zriedka sa stávalo, že by návrhy obžalovaných na rokovani neprešli. Ak sa tak už stalo (ako to bolo napríklad v prípade úveru ÚRS 3/), obžalovaní nemali problém konať v priamom rozpore s rozhodnutiami predstavenstva a úverového výboru. Aj K. N. uviedla, že by úverovému výboru / predstavenstvu nikdy nenavrholo nič, za čím by si z hľadiska profesionálneho alebo právneho nestála (zv. 34, č. I. 7045 - 7046). Ak si teda obžalovaná stála (a stále stojí) za svojimi návrhmi, potom by (spolu s ostatnými obžalovanými) nemala prenášať zodpovednosť za ich prijatie na radových zamestnancov úverového a právneho oddelenia. Obžalovaní zastávali najvyššie riadiace pozície banky (K. V. - I. T. T. a J. C., K. N. T. T. a U.U. I. a K. R. S. T. a U. I. pre S. M.), s ktorými sa spájala zodpovednosť za takto uskutočňované finančné operácie. To, že orgány činné v trestnom konaní nepochopiteľne nekonali a nevzniesli obvinenie aj iným osobám (obzvlášť L. J., T. T. Devín Banky, u ktorého tento postup prichádzal do úvahy hlavne po obdržaní výsledkov právnej pomoci z Ruska, z ktorých vyplynulo podozrenie, že to mohol byť on, kto zaobstaral sfaľovanú dokumentáciu k úverom, ako aj fiktívne zabezpečenie akciami RAO Gazprom), nič nemení na ich trestnej zodpovednosti.

K výpovediam svedkov U. V. a E. U. najvyšší súd uvádza, že ich nebral do úvahy, nakoľko - ako správne argumentuje obhajoba, boli získané cestou právnej pomoci podľa § 532 a nasl. Tr. por. a Zmluvy medzi ZSSR a ČSSR o právnej pomoci a právnych vzťahoch v občianskych, rodinných a trestných veciach (vyhláška MZV ČSSR č. 95/1983Zb.) ešte pred vznesením obvinenia, a teda nekontradiktórnym spôsobom. Keďže súd prvého stupňa nevykonal žiadne úkony, ktorými by sa pokúšal takto vypočutých svedkov prepočúť aj na hlavnom pojednávaní, neboli splnené podmienky pre (eventuálne) čítanie ich výpovedí v režime § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. alebo § 264 Tr. por. A hoci tento nedostatok bolo možné odstrániť (buď priamo odvolacím súdom alebo po zrušení veci súdom prvého stupňa), s ohľadom na dôkaznú relevanciu predmetných výpovedí, ako aj celkovú dĺžku konania (predvolania do Ruskej federácie by taktiež museli byť zasielané cestou právnej pomoci), takýto postup odvolací súd nepovažoval za hospodárny. Ich výpovede neboli pre posúdenie viny obžalovaných natoľko

podstatné, keďže svedkovia síce potvrdili, že o žiadne úvery nežiadali, žiadne zabezpečenie neposkytli a tomu zodpovedajúcu dokumentáciu označili za falošnú, ale zároveň popreli, že by obžalovaných poznali alebo že by s nimi akokoľvek komunikovali; ak s niekým v tejto súvislosti prišli do kontaktu, tak len so svedkom J. (čo potom korešponduje tvrdeniam obžalovaných, podľa ktorých to boli ruskí akcionári, ktorí zabezpečovali podklady k úverom).

Vo vzťahu k ÚRS 3/ (podľa obžaloby ÚRS B 4) najvyšší súd poukazuje hlavne na výpovede obžalovaných K. V. a K. N., svedka K. C. a tiež listinné doklady, z ktorých mimo rozumných pochybností vyplynulo, že Devín Banka 24. júna 1999, teda na tretí deň od podania žiadosti, poskytla spoločnosti EUROSERVIS úver vo výške 108 mil. Sk za účelom prefinancovania nákupu potravinárskej pšenice od spoločnosti APIS Ukrajina (k prepojeniu K. V. a K. N. na spoločnosť APIS vid' vyššie) na základe „veľmi povrchné“ spracovaného podnikateľského plánu, bez stanoviska úverového oddelenia, sčasti v rozpore s podanou žiadosťou, na podklade zavádzajúcich informácií (o ktorých Devín Banka musela vedieť), a predovšetkým v rozpore s rozhodnutím predstavenstva a odporúčaním úverového výboru zabezpečený nebonitnou zmenkou, v dôsledku čoho bol úver splatený len vo výške 70 mil. Sk s tým, že zvyšných 38 mil. Sk ostalo nesplatených (k tomu vid' s. 98 ods. 3 rozsudku, s. 81 ods. 3 - s. 85 ods. 2 uznesenia). K námietke K. V., ktorý tvrdí, že to nebol on, kto v mene Devín Banky so spoločnosťou EUROSERVIS podpísal zmluvu, odvolací súd uvádza, že obžalovaný v doterajšom priebehu konania (riadiacu) účasť na tomto obchode nespochybňoval. Navyše, z úverovej zmluvy je zistiteľné, že osoba ju podpisujúca (údajne členka predstavenstva K. T.) konala v zastúpení K. V. (zv. 24, č. l. 4995). K aplikácii vtedy platných interných predpisov súdu neostáva nič iné len zopakovať, že to bol práve odbor vnútornej kontroly a vnútorného auditu Devín Banky, ktorý 2. októbra 2001 dospel k záverom o zásadných (už v skorších rozhodnutiach rozvedených) pochybeniach pri poskytovaní úveru (zv. 24, č. l. 4980 a nasl.).

Ku skutku ÚRS 4/ (podľa obžaloby ÚRS B 5/) odvolací súd odkazuje na výpovede obžalovaných K. V. a K. N., svedkov K. W., K. H. a K. V., T., ako aj početné listinné doklady, z ktorých vyplynulo, že Devín Banka 30. septembra 1999 poskytla spoločnosti STROJÁRNE, ktorá existovala len dva týždne a bola prostredníctvom tretích osôb založená, vlastnená a riadená K. V., úver vo výške 160 mil. Sk na účely rekonštrukcie výrobných hál a kúpu strojov potrebných na výrobu hydraulických zariadení v Lipanoch, ktorý úver bol zabezpečený (iba) záložným právom k nehnuteľnostiam v hodnote 34 mil. Sk a blankozmenkou spoločnosti STROJÁRNE, ktorá ale žiaden ďalší majetok nevlastnila, pričom z takto poskytnutého úveru bolo čerpaných cca 134,5 mil. Sk, ktoré finančné prostriedky boli ihneď prevedené na spoločnosť APIS, z ktorých 84,4 mil. Sk bolo obratom prevedených do spoločnosti Prvá líptovská, a.s., pričom k nákupu deklarovaných strojových zariadení nikdy nedošlo, v dôsledku čoho sa spoločnosť STROJÁRNE dostala do platobnej neschopnosti a následne do konkurzu s tým, že predmetný úver nebol Devín Banke ani len sčasti splatený (s. 98 ods. 4 - 99 ods. 1 rozsudku, s. 86 ods. 3 - s. 89 ods. 2 uznesenia).

To, že v prípade spoločnosti STROJÁRNE išlo o spoločnosť K. V. nevyplýva len z výpovedí K. W., K. H. a K. V., T., ale aj z výpovede samotného K. V. (zv. 33, č. l. 6698 - 6699). S výhradami obžalovaného K. V. (o tom, že novozaložené spoločnosti neboli a priori vylúčené z možnosti získať úver, resp. že projekt STROJÁRNE bol reálny a predchádzali mu mesiace priprav atď.) sa vo všeobecnosti možno stotožniť, avšak nič nemenia na jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Obžalovaný sa nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti len tým, že mal „reálny podnikateľský plán“; to, či obžalovaný chcel podnikáť s hydraulickými zariadeniami, či mal dohodnutých odberateľov a z akého dôvodu mu napokon tento jeho zámer nevyšiel je úplne nepodstatné. Ako to súdy opakovane vysvetlili, z hľadiska § 250a ods. 2 Tr. zák. je relevantné len to, či obžalovaní vedeli, že osoby, ktorým poskytujú úver (teda oni sami), nespĺňajú podmienky na ich poskytnutie. Napokon, istotne každý podnikateľ by vedel predostrieť „reálny podnikateľský plán“, ak by mu naň banka okamžite, prakticky na počkanie dala úver, ktorý by 4 - 5 x presahoval hodnotu ním ponúkaného zabezpečenia. Rovnako pre naplnenie znakov skutkovej podstaty podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. nie je podstatné, či obžalovaní ne / vedeli, že APIS poruší zmluvu so spoločnosťou STROJÁRNE. Bez ohľadu na to, vzhľadom na personálne prepojenie týchto spoločností, ako aj výpovede zástupcov spoločnosti STROJÁRNE, ktorí boli s K. V. po celý čas v

kontakte, súd túto námietku vyhodnotil ako nevierohodnú. Ani námietka týkajúca sa údajne chýbajúcej strany z úverovej zmluvy (žiadna strana nechýba, len strany 2 a 3 úverovej zmluvy sú na č. l. 5691 a 5692 vymenené) nie je dôvodná. A napokon, tak ako v prípade zmluvy ÚRS 4/, aj v tomto prípade súd prvého stupňa správne ustálil, že k podpisu zmluvy došlo K. N. za predchádzajúcej úzkej vzájomnej súčinnosti s K. V..

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu ÚRS 1/ - 4/, súd prvého stupňa postupoval správne, keď úvery posúdil podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. (s. 100 ods. 5 - 101 ods. 5 rozsudku). K námietke obžalovaného K. V., podľa ktorého predmetné spoločnosti splnili podmienky pre poskytnutie úverov, lež boli „nevhodne nastavené úverové podmienky a ich zabezpečenie" treba uviesť, že základnou podmienkou poskytnutia (akéhokoľvek) úveru je likvidita dlžníka, t. j. jeho schopnosť takto prípadne poskytnutý úver spolu s úrokmi v dojednanom čase a za dojednaných podmienok vrátiť a pre prípad, že sa tak nestane, schopnosť dlžníka (resp. inej osoby, ktorá sa za neho zaručila) zo svojho ostatného majetku banku uspokojiť. Pokiaľ teda obžalovaní od začiatku vedeli, že spoločnosti, s ktorými pri úveroch vstupujú do právneho vzťahu sú len „nastrčené", nezaujímal sa o ich finančnú situáciu, ich podnikateľskú minulosť a zabezpečenie, pretože takto poskytnuté finančné prostriedky mali byť prevedené na s nimi previazanú obchodnú spoločnosť, potom nemožno pochybovať o naplnení znakov skutkovej podstaty podľa § 250a ods. 2 Tr. zák. S námietkou prokurátorky, podľa ktorej v prípade úverov ÚRS 3/ - 4/ nešlo o pokus, ale o dokonaný trestný čin sa najvyšší súd nestotožnil, nakoľko - ako to vysvetlil už vo vzťahu ku skutku ÚZ 1/ - 2/ vyššie, v posudzovaných prípadoch sa (na rozdiel od ÚRS 1/ - 2/) nepodarilo s istotou preukázať, že by čerpané finančné prostriedky opustili Devín Banku.

Rovnako správne súd postupoval, keď úvery posúdil ako štyri čiastkové útoky toho istého konania právne kvalifikovaného podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. (k tomu viď s. 55 ods. 2 uznesenia). Ako bolo naznačené, všetky štyri úvery boli vedené jednotným zámerom obžalovaných utajeným spôsobom (cez rôzne ruské a slovenské spoločnosti) prefinancovať spoločnosť APIS, pričom takto získané finančné prostriedky boli použité na výkon jej podnikateľskej činnosti (nákup jadrového paliva / výroba tzv. hydrokolies). Predmetné čiastkové útoky spája podobný spôsob vykonania, spočívajúci v poskytnutí úveru bez reálneho zabezpečenia (na rozdiel od skutku ÚZ 1/ - 2/, kde bol ten istý cieľ realizovaný úložkou v J&T Banke a vystavenými zmenkami) a blízkou súvislosťou v čase, keďže od jednotlivých úverov neprešlo viac ako pol roka.

K námietke premlčania najvyšší súd uvádza, že sa stotožnil s prokurátkou, podľa ktorej žalované úvery ÚRS 1/ - 2/ nemôžu byť premlčané, pretože boli poskytnuté s dobou splatnosti 1 roka, t. j. do 8., resp. 9. decembra 2000. Až po uplynutí tohto obdobia bolo možné skonštatovať, či konaním obžalovaných ne / došlo (eventuálne aj k nedbanlivostnému následku v podobe) spôsobenia škody veľkého rozsahu. Aj podľa odbornej literatúry „[u] dokonaných trestných činov, ktoré sa prejavujú účinkom, a to prípadne aj v podobe ťažšieho následku, nemôže premlčacia doba začať plynúť skôr, než tieto okolnosti nastanú. Neprihliadanie na následok a účinok by totiž mohlo spôsobiť premlčanie skôr než nastal účinok, ktorý býva spravidla najintenzívnejším. Pri príprave na zločin začína premlčacia doba plynúť skončením konania opísaného v § 13 Tr. zák., pri pokuse trestného činu od okamihu, keď páchatel ukončil konanie bezprostredne smerujúce k dokonaniu trestného činu..." (BURDA, E., ČENTÉŠ, J., KOLESÁR, J., ZÁHORA, J. a kol.: Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 596). Inými slovami povedané, nakoľko k dokonaniu trestného činu podľa § 250a ods. 2, ods. 5 Tr. zák. došlo až v momente vzniku škody, tzn. v momente, kedy takto poskytnuté finančné prostriedky neboli splatené, od tohto okamihu je nutné počítať lehotu premlčania. Keďže k vzneseniu obvinenia za úvery ÚRS 1/ - 2/ došlo 9. marca 2010, § 67 ods. 1 písm. b) Tr. zák. ustanovená 10 ročná premlčacia doba v čase vznesenia obvinenia nemohla uplynúť.

K tvrdenému porušeniu ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia najvyšší súd konštatuje, že žiadne také porušenie nezistil. Orgány činné v trestnom konaní v procese obstarávania dôkazov postupujú tak, aby bol v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. skutkový stav náležite zistený. Každý dôkaz pritom - rovnako ako súdy, v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotia samostatne a vo vzájomných súvislostiach. Ak teda orgány činné v trestnom konaní údajne niektoré (obžalovanými

blížšie nespresnené) dôkazy odmietli prevziať, príp. ich vyhodnotili spôsobom, ktorý nezodpovedal ich predstavám, nič im nebránilo, aby svoje práva uplatnili na súde (čo sa, súc z jediných dvoch konkrétne označených listín aj stalo). Pokiaľ ide o tú okolnosť, že predmetné (nekonkretizované) listiny nemala mať k dispozícii ani znalkyňa ÚSI Žilina, najvyšší súd upozorňuje, že obžalovaní do konania predložili aj svoj vlastný znalecký posudok JUDr. Ing. Štrbáňovej, ktorý bol na hlavnom pojednávaní riadne oboznámený a s jeho dôkaznou silou sa sudy podrobne vysporiadali (k tomu vid' s. 79 ods. 2 - s. 80 ods. 1 uznesenia).

K výrokom o treste

Pokiaľ ide o výroky o treste, z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, že súd prvého stupňa obžalovaným K. V., K. N. a K. R. mimoriadne znížil trest odňatia slobody kvôli neprimerane dlhému trestnému stíhaniu a celkovému odstupu času od spáchania skutkov (s. 103 ods. 3 - s. 106 ods. 1). A hoci súd prvého stupňa s poukazom na príslušnú judikatúru ústavného súdu, ako aj ESLP popísal kritéria, od splnenia ktorých závisí či v nastolenom prípade ne / došlo k zbytočným priesťahom, tieto v kontexte riešenej veci vôbec neaplikoval. Najvyšší súd preto úvodom upozorňuje, že útrapy spojené s neprimerane dlhým trestným stíhaním možno zohľadniť až od okamihu vznesenia obvinenia (a nie od začatia trestného stíhania vo veci, ako na to niektorí obžalovaní poukazujú), ku ktorému došlo (postupne viacerými uzneseniami, ale po prvýkrát) 3. februára 2006. Trestné stíhanie obžalovaných tak prebieha viac ako 15 rokov (K. N. bolo prvé obvinenie vznesené až 15. mája 2007).

A hoci aj orgány činné v trestnom konaní sa pri vyšetrovaní dopustili subjektívnych priesťahov (o čom svedčí opatrenie prokurátora z 8. apríla 2014, resp. jeho celkový postup po podaní návrhu na podanie obžaloby, kedy v režime tzv. došetrovania vykonával ďalšie úkony, aby tak odstránil pochybenia vyšetrovateľov; zv. 30, č. l. 6010 a nasl.), z pohľadu celkovej dĺžky konania je rozhodujúca skutková a právna náročnosť veci. Trestné stíhanie bolo vedené voči šiestim osobám (T. V. bola právoplatne oslobodená 17. októbra 2019) zo závažnej a hlavne rozsiahlej ekonomickej trestnej činnosti (spis má 48 zväzkov a cca 10 000 strán), pozostávajúcej zo 4 prípadov komplikovaných úložkových a zmenkových obchodov a ďalších 24 úverov (poskytovaných a splácaných cez viaceré tretie subjekty so zahraničnými domicilom), pri ktorých mala výška spôsobenej škody (v súhrne) dosiahnuť cca 3,53 mld. Sk. I keď, samozrejme, podozrenia z takto rozsiahlej ekonomickej trestnej činnosti sa napokon nepotvrdili, nepochybne mali vplyv na celkovú dĺžku konania. K právnej náročnosti prípadu najvyšší súd poukazuje na absenciu judikatúry (zverejnenej v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR) v otázke posudzovania útokov na finančné prostriedky uložené na účtoch v banke, čo tak v priebehu prípravného, ako aj súdneho konania viedlo k opakovaným zmenám právnej kvalifikácie (zv. 15, č. l. 3176, 3187, zv. 30, č. l. 6013, 6217, zv. 45, č. l. 9249).

Ako správne poukázal súd prvého stupňa, na dĺžku trestného konania mali vplyv aj úkony právnej pomoci z Českej republiky a Ruskej federácie (s. 105 ods. 3), ktoré boli vykonávané v období od 18. mája 2006 do 13. novembra 2006 a od 22. mája 2007 do 28. januára 2009 (pozn. kedy boli preložené výsledky dožiadania z 1. novembra 2008) (zv. 5, č. l. 683, 958, zv. 6, č. l. 995, 1194). Prakticky na konci vyšetrovania obžalovaní prokurátorovi signalizovali vážne zdravotné problémy, ktoré mali (po mozgovej príhode, resp. pri nehode počas vystupovania z helikoptéry) utrpieť, a ktoré by eventuálne mohli odôvodňovať postup podľa § 228 ods. 2 písm. b) Tr. por. Z tohto dôvodu bolo treba vykonať aj pomerne rozsiahle znalecké skúmanie zdravotného stavu K. V. a K. N., ktoré prebiehalo medzi 29. aprílom 2014 až 8. aprílom 2015 (zv. 30, č. l. 6015, 6103, 6117). A napokon, nemožno opomenúť, že obžalovaní (okrem K. Ž.) od začiatku k vzneseným obvineniam odmietli vypovedať (K. V. a K. N. dohromady až sedemkrát) s odôvodnením, že neboli zákonným spôsobom zbavení mlčanlivosti (hoci ich mlčanlivosti zbavil JUDr. Hajdúch ako správca konkurznej podstaty Devín Banky; zv. 2, č. l. 276, zv. 15, č. l. 3263) a tento svoj postup zmenili až na hlavnom pojednávaní (kde ich mlčanlivosti na pokyn K. V. „zbavil“ obžalovaný K. C.; zv. 33, č. l. 6678, 6715) a kde potom prezentovali rozsiahle vysvetlenia k podozrivým bankovým operáciám (zv. 2, č. l. 293, 310, 328, 345, zv. 15, č. l. 3269, 3277, 3282, zv. 21, č. l. 4582, 4598, zv. 22, č. l. 4709). A hoci najvyšší súd nijako nespochybňuje výsostné právo obžalovaných samostatne si zvoliť obhajobnú taktiku, faktom je, že až na hlavnom pojednávaní bolo

možné hlbšie preverovať nimi tvrdené skutočnosti o deblokáciách tzv. ruského dlhu ako hospodárskej podstate podozrivých transakcií.

Aj samotné hlavné pojednávanie bolo poznačené niektorými okolnosťami na strane obžalovaných. Súd upozorňuje, že termíny hlavného pojednávania nariadené na 26. a 27. januára 2016, 2. - 4. februára 2016, 9. a 10. februára 2016 boli zrušené na žiadosť K. V., ktorý sa 27. januára 2016 podrobil operačnému zákroku srdca (aj advokáti JUDr. Mrázovský, Mgr. Štepanovský, JUDr. Ružbarský signalizovali kolízie s inými pojednávaniami, nedostatočný čas na prípravu, zranenie ruky a pod.; zv. 31, č. l. 6440 - 6441, 6477, 6502). Rovnako ďalšie termíny hlavného pojednávania nariadené na 21. a 22. marca 2016, 19. a 28. apríla 2016 a 2. a 9. mája 2016 museli byť predsedom senátu (hlavne) z dôvodov pretrvávajúcich zdravotných problémov a kúpeľnej starostlivosti K. V. zrušené (zv. 32, č. l. 6533, 6537a, 6539, 6544, 6555 - 6556). To isté potom platí aj pre termíny 30. a 31. mája 2017, 11. a 12. júla 2017, 18. a 19. júla 2017, 1. - 3. augusta 2017, počas ktorých sa taktiež nemohlo pojednávať (navyše v tom období si dovolenky čerpali JUDr. Prievozník a JUDr. Mravec; zv. 40, č. l. 7880, 7882 - 7883, 7913) a pre termíny 21. a 22. novembra 2017, 6. a 7. februára 2018, kedy sa zas nemohlo konať pre zdravotné ťažkosti K. R. (zv. 43, č. l. 8411, 8426). A hoci v spisovom materiáli neexistuje skutkový podklad pre záver, že by zo strany obžalovaných mohlo ísť o obštrukčný postup (pozn. i keď minimálne v časti tomu niektoré okolnosti nasvedčujú; zv. 32, č. l. 6562, 6567, zv. 33, č. l. 6666), je nepochybné, že od 26. januára 2016 do 5. septembra 2016, od 30. mája 2017 do 25. augusta 2017 a od 21. novembra 2017 do 20. marca 2018, t. j. celkovo počas obdobia cca 14 mesiacov nebolo možné pojednávať (hlavne) kvôli zdravotným problémom K. V..

Aj po vydaní zrušujúceho uznesenia zo 17. októbra 2019 musel predseda senátu na žiadosť K. Ž. (ktorý argumentoval, že mu JUDr. Mravec vypovedal plnú moc a nemal čas si zvoliť nového obhajcu; následne sa ale K. Ž. nechal zastúpiť JUDr. Mrázovským, ktorý bol v tejto veci dlhodobo činný) zrušiť naplánovaný termín hlavného pojednávania na 4. a 5. februára 2020 (zv. 46, č. l. 9310, 9312, 9321). Naostatok mala na celkovú dĺžku konania vplyv aj pandemická situácia v súvislosti s ochorením COVID-19. I keď túto okolnosť, samozrejme, nemožno pričítať (len) na ťarchu obžalovaných, ide o vis maior, a preto za ňu v celom rozsahu nemôže niesť zodpovednosť ani štát. Navyše, aj v tomto čase sa predseda senátu (zrejme práve kvôli celkovej dĺžke konania) opakovane snažil vo veci konať, avšak termíny (17. a 18. marca 2020, 8. a 9. septembra 2020, 9. februára 2021) boli zrušené poväčšine po obdržaní žiadosti K. V., ktorý popisoval svoju obavu o zdravotný stav seba a ostatných obžalovaných (zv. 46, č. l. 9332, 9356, 9394, 9397, 9456). Aj obdobie od 4. februára 2020 do 26. apríla 2021, t. j. obdobie cca 16 mesiacov po zrušení rozsudku z 2. mája 2018 bolo teda do značnej miery ovplyvnené vývojom celosvetovej pandémie a postojom obžalovaných.

Na základe všetkých týchto skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že špecializovaný súd nedostatočne prihliadol na mimoriadnu skutkovú a právnu náročnosť veci, na spôsob obhajoby obžalovaných, ako aj na tie ďalšie okolnosti, za ktoré orgány činné v trestnom konaní a súdy nezodpovedali a ktoré mali vo svojom súhrne významný vplyv na celkovú dĺžku konania (právna pomoc - 26 mesiacov, zdravotné posudky na obžalovaných - 11 mesiacov, žiadosti o odročenie pojednávania a pandémie - 30 mesiacov; celkovo cca 5,5 roka) a bez ďalšieho skonštatoval zbytočné prieťahy. O istej účelovosti v postupe súdu prvého stupňa (ktorý sa evidentne usiloval uložiť taký trest odňatia slobody, ktorý možno podmienene odložiť) svedčí aj tá okolnosť, že dôvody pre postup podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. (spočívajúce v neprimeranej dĺžke konania a odstupe času od spáchania skutku) zistil len u K. V., K. N. a K. R. (ktorí boli v sadzbe 5 - 12 rokov) a u K. C. a K. Ž. (ktorí boli v sadzbe od 1 - 5 rokov), tie isté dôvody nezistil.

Rovnako súd pri ukladaní trestov dostatočne nevzal do úvahy závažnú výšku škody, ktorá bola, resp. mohla byť konaním obžalovaných spôsobená a ktorá u obžalovanej K. N. dosiahla cca 512 mil. Sk, u K. V. cca 342 mil. Sk, u K. R. 240 mil. Sk a u K. C. s K. Ž. 70 mil. Sk. Celkovo bola (resp. mohla byť) konaním obžalovaných spôsobená škoda vo výške takmer 652 mil. Sk, ktorá cca 265 násobne prevyšovala hranicu škody veľkého rozsahu (dokonca aj K. C. s K. Ž., ktorých konanie smerovalo k najnižšej škode, by túto hranicu prekonal 28-krát). Ide o tak významnú škodu, ktorú je potrebné

(aspoň u obžalovaných s najväčším podielom na trestnej činnosti) trestať nepodmienečným trestom odňatia slobody. Rozmer individuálnej prevencie nie je (a ani v čase spáchania skutkov nebol) jediným kritériom pre ukladanie trestu; v zmysle § 23 Tr. zák. a § 31 Tr. zák. je treba brať do úvahy aj spoločenskú nebezpečnosť činu a potrebu generálnej prevencie. Aj tieto okolnosti mal preto súd na zreteli, keď dospel k záveru, že prvostupňovým súdom ukladané tresty u K. V., K. N.isej a K. R. sú neprímerane mierne a naopak, u K. C. a K. Ž. (hlavne s ohľadom na podstatne miernejšiu trestnú sadzbu podľa § 255 ods. 3 Tr. zák. a dôvody pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 40 ods. 1 Tr. zák.) zas neprímerane prísne.

Súd vo vzťahu k obžalovaným K. V., K. N. a K. R. (ale to sa vo vzťahu ku skutku ÚZ 1/ - 2/ týka aj K. C.) upozorňuje, že ako najvyššie postavení pracovníci Devín Banky hrubým spôsobom zneužili svoje postavenie, keď s finančnými prostriedkami tisícov vkladateľov (ktorí do banky často vkladali svoje celoživotné úspory) vykonávali riskantné operácie, ktorých jediným cieľom bola podpora ich súkromnej spoločnosti. Ako to bolo vysvetlené vyššie, odvolací súd neuveril ich tvrdeniam, že motívom ich konania bola snaha pomôcť Devín Banke, naopak, tieto úvery (vrátane toho, ktorý bol poskytnutý v súčinnosti s J&T Bankou a ktorý sa „tváril“ ako bežný úložkový / zmenkový obchod) boli poskytované len preto, aby obžalovaní „pomohli“ spoločnosti APIS. I keď z vykonaného dokazovania naozaj nevyplývalo, že by úmyslom obžalovaných bolo systematicky „tunelovať“ Devín Banku (aj tunajší súd mal pochybnosť o tom, že by práve trestná činnosť obžalovaných viedla ku konkurzu Devín Banky), s istou dávkou zveličenia možno skonštatovať, že takto vie „podnikať“ skutočne každý. Nie každý má ale možnosť si z banky prakticky bez akéhokoľvek zabezpečenia požičať toľko finančných prostriedkov, koľko potrebuje, kedy ich potrebuje a načo ich potrebuje (pozn. ktoré potom v ideálnom prípade vráti z ďalších pôžičiek banky) s tým, že celé riziko nebude niešť on, ale banka.

Pokiaľ teda obžalovaní na báze absolútneho klientelizmu poskytnú svojej vlastnej spoločnosti (či už priamo alebo prostredníctvom iných nastrčených spoločností) stá miliónové úvery, ktoré potom ku škode banky nesplátili, aby následne toto svoje konanie ospravedlňovali o. i. aj tým, že „k podnikaniu patrí aj podnikateľské riziko“ (zv. 34, č. l. 6699), potom uloženie podmienených trestov odňatia slobody u všetkých obžalovaných je absolútne nepostačujúce. Tak ako pri právnej kvalifikácii, ani pri výmere trestu neobstojí ich obrana, že všetky úvery by boli splatené, ak by si štát (zastúpený MF SR a SE) splnil svoje povinnosti voči Devín Banke. Bez ohľadu na to, že obžalovaní poskytovali úvery napriek tomu, že (už v tom čase) MF SR dlhodobo odmietalo faktúry Devín Banky preplatiť, súd poukazuje na obľudnosť nimi vytvoreného mechanizmu, ktorého dôsledkom bolo, že ruský štátny dlh bol (minimálne v časti) deblokovaný z prostriedkov obyvateľov Slovenskej republiky (ktorí sa poskladali na úvery pre „schránkové“ firmy, ktoré nikdy neboli splatené a za ktoré APIS od ruských producentov nakúpil deblokovaný tovar, ktorý potom dodal SE a o ktorý sa potom ponížil dlh SR); vyjadrenia obžalovaných, ktorí na tom nevideli nič zlé, nepotrebuje komentár.

Obžalovaní sa v celom priebehu konania sťažovali, ako veľmi ich poškodzovalo konanie vtedajších vládnych predstaviteľov (hlavne K. H. a K. T.) a na strane druhej, obžalovaný K. V. sa ani netajil, že ďalšie mandáty na deblokovanie tzv. ruského dlhu získali len vďaka jeho kontaktom na ruských partnerov a vládnú SDL. V tomto kontexte nemožno opomenúť, že aj vtedajší generálny riaditeľ Slovenských elektrární - K. Š.M. V., či predseda L. a predseda W. L., C. R. Y., mali mať v čase spáchania skutkov významný akcionársky podiel v spoločnosti APIS (zv. 33, č. l. 6685 - 6686, zv. 34, č. l. 7166, zv. 37, č. l. 7382, zv. 46, č. l. 9430). O riadiacich schopnostiach obžalovaných svedčí aj správa z komplexnej dohliadky NBS, popisujúca množstvo ďalších nevýhodných úverov, ktoré Devín Banka poskytla a ktoré nikdy neboli splatené (zv. 22, č. l. 4743). I keď, samozrejme, tieto úvery už nemali trestnoprávnu relevanciu, súd upozorňuje, že napríklad spoločnosť APIS nevrátila ani úvery č. N. XXXXXXXXXXXX, č. N. XXXXXXXXXXXX vo výške 108,8 mil. Sk (zv. 21, č. l. 4502, zv. 45, č. l. 9020).

Na základe všetkých týchto skutočností (týkajúcich sa výšky spôsobenej škody, spôsobu a následkov páchanej trestnej činnosti, jej politického krytia, neprofesionálneho riadenia Devín Banky, ako aj ďalších už vyššie rozvedených skutočností, ktoré významne relativizujú súdom prvého stupňa zistené prietahy v

konaní) najvyšší súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a sám uložené tresty opravil. Pokiaľ ide o ich konkrétnu výmeru, súd prvého stupňa správne u menovaných podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. vychádzal z najprisnejšieho trestného činu úverového podvodu, ktorý v § 250a ods. 5 Tr. zák. stanovuje trestnú sadzbu 5 - 12 rokov a u K. C. a K. Ž. z trestnej sadzby stanovenej v § 255 ods. 3 Tr. zák. vo výmere 1 - 5 rokov. Rovnako správne súd u (všetkých) obžalovaných zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 33 písm. g) Tr. zák., keďže dosiaľ neboli trestaní a ani z ich občianskeho života súdu nie sú známe také poznatky, ktoré by nasvedčovali, že by riadny život nevedli. Vo vzťahu k priťažujúcej okolnosti podľa § 34 písm. i) Tr. zák. odvolací súd koriguje závery súdu prvého stupňa v tom smere, že táto bola daná len u K. V. a K. R. (s. 105 ods. 5). Rovnako súd s poukazom na vyššie rozvedené úvahy týkajúce sa výšky spôsobenej škody upozorňuje, že u K., K. N. a K. R. je daná priťažujúca okolnosť podľa § 34 písm. f) Tr. zák. (pozn. v prípade „vyššej škody“ nejde o trestnoprávnu duplicitu vo vzťahu ku kvalifikačnému znaku podľa § 250a ods. 5 Tr. zák.) a u K. V. je s poukazom na jeho riadiace postavenie v prípade skutku ÚRS 1/ - 4/ daná priťažujúca okolnosť podľa § 34 písm. g) Tr. zák. (v prípade skutku ÚZ 1/ - 2/ to tak nie je, keďže tam sa jeho aktivita prejavila vo forme účasti na trestnej činnosti). Priťažujúcu okolnosť podľa § 34 písm. e) Tr. zák. súd s poukazom na § 31 ods. 3 Tr. zák. v spojení s vymedzením skutkových podstát podľa § 250a Tr. zák. a § 255 Tr. zák. nemohol použiť. Sumarizujúc uvedené, pomer poľahčujúcich okolností k priťažujúcim okolnostiam bol u K. V. 1:3, u K. N. 1:1, K. R. 1:2, K. C. a K. Ž. 1:0.

Vychádzajúc z tohto pomeru, majú na zreteli riadiace postavenie obžalovaného K. V., bez ktorého (a jeho kontaktov) by k trestnej činnosti s určitou nedoťou, mu najvyšší súd uložil najprisnejší 3 ročný trest odňatia slobody. Pravou rukou K. V. v Devín Banke a v APISe bola obžalovaná K. N., ktorej konanie smerovalo k najvyššej škode; z týchto dôvodov jej pôvodný 2 ročný podmienený trest súd zmenil na trest nepodmienečný. Oboch obžalovaných súd ako dosiaľ netrestaných podľa § 39a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. nápravno-výchovnej skupiny. O čosi v menšom rozsahu (i keď s prevahou priťažujúcich okolností) sa na trestnej činnosti podieľal K. R., ktorému preto súd 2 ročný trest podmienené odložil na dobu 5 rokov. Hoci aj K. C. mal podľa názoru tunajšieho súdu významný podiel na rozhodovacích procesoch v Devín Banke (napokon, on bol poverený riadením deblokácií, on pravidelne s K. V. cestoval do Ruska), jeho účasť na trestnej činnosti bola preukázaná len vo vzťahu ku skutku ÚZ 1/ - 2/, v rámci ktorého sa nepodarilo preukázať vznik škody. To isté platí aj u K. Ž., ktorý mal len postavenie pomocníka podľa § 10 ods. 1 písm. c) Tr. zák.; z týchto dôvodov súd obom obžalovaným uložil tresty odňatia slobody vo výmere 8 a 6 mesiacov, ktoré im podmienené odložil na skúšobnú dobu v trvaní 16 a 12 mesiacov. S ohľadom na vyššie konštatované postavenie K. C. mu ale súd (v porovnaní s K. Ž.) uložil citelne vyšší peňažný trest (a tomu zodpovedajúci náhradný trest odňatia slobody) a aj trest zákazu činnosti. Okrem toho, treba mať na pamäti, že K. C. (na rozdiel od K. Ž.) bol takmer 8 mesiacov vo väzbe (zv. 1, č. l. 109, zv. 2, č. l. 244).

K návrhom obžalovaných, ktorí sa s poukazom na celkovú dĺžku dožadovali zastavenia trestného stíhania najvyšší súd upozorňuje, že „[n]edôvodné prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú síce závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného aj poškodeného na spravodlivý proces a je v rozpore aj so základnými zásadami trestného procesu (§ 2 ods. 6 a ods. 7 Tr. por.) a odporuje jeho účelu (§ 1 Tr. por.), ale porušenie tohto práva samo osebe nezakladá neprípustnosť trestného stíhania v zmysle § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por.“ (k tomu viď uznesenie najvyššieho súdu z 1. novembra 2006, sp. zn. 2 To 57/2005, ktoré bolo uverejnené v ZSP pod R 10/2006). Záverom tejto časti si súd dovoľí poukázať na niekoľko ďalších prípadov, kedy boli páchatelia za obdobného skutkového a právneho stavu potrestaní rovnako alebo ešte prisnejšie. Napríklad Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 10. júla 2018, sp. zn. 2T/16/2003, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 21. novembra 2019, sp. zn. 5 To 2/2019, uznal obžalovanú M. Z. vinnú za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a uložil jej nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Stalo sa tak napriek skutočnosti, že len súdne konanie prebiehalo cca 16 rokov a celková výška škody dosiahla „iba“ 22,3 mil. Sk. Obžalovaného G. Ď. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. marca 2018, sp. zn. 16T/1/2017, v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 27. septembra 2018, sp. zn. 5 To 7/2018, uznal vinným za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. sčasti dokonaného a

sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. (s celkovou škodou „len“ 15,7 mil. Sk) a aj po uplynutí takmer 22 rokoch od spáchania skutku mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, 4 mesiacov a 18 dní. A napokon možno upozorniť na trestnú vec obžalovaného J. M., ktorý bol rozsudkom špecializovaného súdu z 27. apríla 2007, sp. zn. PK-1Tš/8/2005, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 29. júla 2020, sp. zn. 3 To 5/2018, uznaný vinným z trestných činov podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. s celkovou spôsobenou škodou vo výške 448 mil. Sk a hoci od spáchania skutku ubehlo viac než 18 rokov, bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov. Aj z týchto prípadov je preto zistiteľné, že nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré súd uložil obžalovaným K. V. a K. N., nevybočujú z rozhodovacej praxe tunajšieho súdu.

Aj pri ukladaní peňažných trestov špecializovaný súd pochybil, keď nevykonal dokazovanie vo vzťahu k majetkovým pomerom obžalovaných, postupoval výlučne podľa § 53 ods. 2 písm. a) Tr. zák., hoci títo sa v zmysle § 53 ods. 1 Tr. zák. snažili získať majetkový prospech a ako už bolo skonštatované, nedostatočne prihliadol na závažnosť trestnej činnosti. Z týchto dôvodov odvolací súd výroky o peňažných trestoch podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. zrušil a po vyhodnotení všetkých rozhodujúcich skutočností ich ukladal nanovo. U obžalovaného K. V. súd zistil, že tento ešte v čase svojho nástupu do Devín Banky zarábal 90 000 Sk / mes. (keď bola priemerná mzda na SR 9 226 Sk / mes.) a momentálne poberá starobný dôchodok vo výške 837,30 € / mes. Okrem toho je jediným spoločníkom spoločnosti MG Logistic s.r.o. „v konkurze“, IČO: 36 431 621, ktorej základné imanie je cca 554 tis. € a ktorej aktíva v roku 2018 dosahovali úroveň cca X,X Y. €. Neušlo pozornosti tunajšieho súdu, že v rokoch 2013 až 2015 dosiahol celkový obrat tejto spoločnosti takmer XX Y. €. Spoločnosť vlastní v katastrálnych územiach H., Breznička (obe okres Turčianske Teplice), Bardejov a Zvolen 7 440 m² zastavaných plôch a nádvorí (a ostatných plôch), 2 129 m² ornej pôdy, tri sklady pohonných hmôt a dve čerpace stanice. Ešte do roku 2015 vlastnil obžalovaný K. V. necelý tretinový podiel v spoločnosti ISSA spol. s r.o., IČO: 36 408 204 (ktorý potom previedol na svojho v tom čase 29 ročného syna), ktorej konateľom je dodnes. Spoločnosť v roku 2020 dosiahla z predaja majetku obrat X,X Y. €. Na základe takto zistených skutočností, majúc pri tom na pamäti, že K. V. už v 90.tych rokoch (keď sa dopúšťal trestnej činnosti) pri svojom podnikaní bežne prevádzkal finančné prostriedky na účty rôznych offshoreových firiem zo zahraničných jurisdikcií, dospel tunajší súd k záveru, že uložený peňažný trest vo výmere 50.000 € bude schopný zaplatiť a pre prípad, že by jeho splatenie zmaril, mu uložil primeraný náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

K K. N. súd upozorňuje, že od svojho odchodu z Devín Banky až do roku 2012 poberala nadštandardné príjmy (napr. v roku 2007 bol jej priemerný mesačný plat na úrovni cca 52 000 Sk / mes.; priemerný plat na SR bol v tom čase 20 146 Sk / mes.) a je tiež výlučnou vlastníčkou 1 234 m² zastavaných plôch a nádvorí a ďalších 10 190 m² záhrad v katastrálnych územiach obcí E. a T. (okres F. W. F.). Okrem toho tam obžalovaná vlastní rozostavaný rodinný dom, pivnicu, garáž a stodolu. Ešte koncom roka 2020 obžalovaná vlastnila motorové vozidlo zn. Peugeot 407, r. v. 2007. K. R. nevlastní žiadne nehnuteľnosti [hoci jeho manželka Y. R. vlastní v obci Y. (okres M. M.) rodinný dom so zastavanou plochou a nádvoriami o rozlohe 278 m², v ktorom majú obaja manželia trvalý pobyt; v tomto smere ale treba dodať, že manželia R. uzavreli dohodu o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva], má len osobné motorové vozidlo zn. Opel Zafira, r. v. 2007, cca 4,25 % majetkový podiel vo vyššie zmienenej spoločnosti ISSA spol. s r.o., IČO: 36 408 204 a na účte v T. F. cca X XXX €. V jeho prípade je ale takisto potrebné poukázať na výšku mzdy, ktorá v rokoch 2004 - 2008 dosahovala viac ako 30 000 Sk a od roku 2019 doposiaľ dosahuje cca 2 700 € / mes. Z týchto skutočností súd vychádzal, keď dospel k záveru, že obaja obžalovaní budú schopní (po tom, ako boli celoživotne pracovne činní) uložené peňažné tresty vo výmere 30.000 € a 20.000 € splatiť; aj v tomto prípade súd v súlade so zákonom ustanovil náhradné tresty odňatia slobody vo výmere 7 a 5 mesiacov.

Nadštandardné príjmy mal po celý čas od spáchania skutku aj K. C. (napr. v rokoch 2007 - 2008 zarábal cca 52 000 Sk / mes.) a od roku 2013 doposiaľ má plat na úrovni cca 3 300 € / mes.; momentálne má na účte v M. F., E.L. cca XX.XXX €. Obžalovaný vlastní aj pozemky (záhrady, zastavané plochy a trvalý trávnatý porast) v katastrálnom území Y. (okres N.) o celkovej výmere 2 051 m² a rodinný dom (nezaťažovaný žiadnou ťarchou), ktorého je výlučným vlastníkom. Spolu s manželkou

vlastní aj pozemky v obci Y. o výmere 1 232 m² a (ďalší) rodinný dom, na ktorý má ale záložné právo M. F., E.L.. Keďže to majetkové pomery obžalovaného umožňujú, majúc na zreteľ jeho účasť na trestnej činnosti pri skutku ÚZ 1/ - 2/, ale aj jeho postavenie a kompetencie v štruktúrach Devín Banky, uložil mu súd peňažný trest vo výmere 20.000 € s hrozbou náhradného trestu vo výmere 5 mesiacov. A napokon v prípade K.. Ž. súd poukazuje na to, že od r. 2017 poberá plat na úrovni cca 2000 € / mes., je vlastníkom lesných pozemkov, ornej pôdy a trvalých trávnatých porastov v katastrálnych územiach F. a T. (obe okres Y.) o celkovej výmere 6 288 m². Okrem toho tam obžalovaný vlastní aj rodinný dom a jeho manželka A. aj ďalšie záhrady a zastavané plochy vo výmere 769 m². Neušlo pozornosti súdu, že jeho manželka má v G. F. uložených XX M.. €. V jeho prípade je ale potrebné poukázať hlavne na tretinový podiel v spoločnosti Lesagro, s.r.o., IČO: 36 478 199 (ktorej je aj konateľom), ktorej ročný obrat je kontinuálne (minimálne) od roku 2014 cca X,X mil. € a aj momentálne má spoločnosť na účte v ČSOB XXX M.. €. Ani v tomto prípade preto nemožno pochybovať, že obžalovaný K.. Ž. bude schopný uložený peňažný trest vo výmere 10.000 € zaplatiť; pre prípad, že sa tak (úmyselne) nestane, vykoná si trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

Tresty zákazu činnosti súd s prihliadnutím na odlišnú účasť obžalovaných na žalovanej trestnej činnosti, ako aj jednotlivé vývinové štádiá trestných činov v súlade s § 31 ods. 2 Tr. zák. (K.. C. a K.. Ž. sa dopustili len jedného skutku, pri ktorom sa nepodarilo preukázať vznik škody) čiastočne diferencoval tak, že K.. V., K.. N. a K.. R. ponechal pôvodný súdom prvého stupňa uložený trest vo výmere 5 rokov a K.. C. trest zmiernil na 3 roky. Keďže obžalovaný K.. Ž. v banke žiadnu pozíciu nezastával a zákaz činnosti spočívajúci vo výkone podnikania by s poukazom na spôsob jeho obživy bol neprimerane prísny, trest tohto druhu mu súd neukladal.

K výroku o náhrade škody

Pri výrokoch o náhrade škody súd prvého stupňa pochybil, keď o nej rozhodoval v režime § 228 ods. 3 zákona č. 141/1961 Zb. Trestný poriadok napriek tomu, že obžaloba bola podaná až 10. júla 2015, teda zjavne po účinnosti nového Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z.). I keď sa s tam formulovanými dôvodmi pre odkázanie poškodených na civilný proces možno stotožniť (zástupcovia poškodených ani nepodali odvolanie; s. 106 ods. 4), súd upozorňuje, že na strane poškodených nevystupovali JUDr. Hajdúch a Mgr. Martonová, ale DEVÍN BANKA a.s. a spoločnosť MIRACOM LLC, z ktorého dôvodu odvolací súd výrok o náhrade škody postupom podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por. v týchto intenciách pozmenil (R 71/2017-II).

K výroku o zamietnutí odvolaní K.. N. a K.. R.

Keďže súd vyhovel odvolaniu prokurátorky u K.a, K.. N. a K.. R. v rozsahu výrokov o treste odňatia slobody (ktoré sprísnil, resp. ukladal ako nepodmienečné) a u ostatných obžalovaných aj vo výrokoch o peňažnom treste (ktoré sprísnil tak, že im boli ukladané v rozmedzí 10 000 € až 50 000 €) a odvolaniu obžalovaného K.. V. súd vyhovel v tej časti, kde namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu jeho účasti na skutku ÚZ 1/ - 2/ (zo spolupáchateľa jeho konanie prekvalifikoval na nižšiu formu trestnej súčinnosti - na účastníka vo forme organizátora), K.. C. s K.. Ž. na podklade ich odvolací súd zmiernil pôvodné tresty odňatia slobody (z 2 rokov na 8, resp. 6 mesiacov s kratšou skúšobnou dobou) s tým, že u K.. C. zmiernil aj trest zákazu činnosti a K.. Ž. kvalifikoval ako konanie pomocníka, ich odvolania podľa § 319 Tr. por. nezamietal. Súd ale podľa toho istého ustanovenia zamietol odvolania K.. N. a K.. R., ktorým sprísnil tak uložené tresty odňatia slobody, ako aj peňažné tresty.

Na základe týchto skutočností najvyšší súd výrokom I.) rozsudku rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), f), ods. 2, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine (iba) v časti ÚZ 1/ - 2/, vo výrokoch o treste a vo výroku o náhrade škody, výrokom II.) podľa § 322 ods. 3 Tr. por. na upravenom skutkovom a právnom základe uznal obžalovaných K.. V., K.. R., K.. C. a K.. Ž. vinnými a uložil im (a K.. N. za skutok ÚRS 1/ - 4/) tresty odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov - 3 roky, ktoré u K.. R., K.. C. a K.. Ž. podmienečne odložil s primeranou dĺžkou skúšobnej doby, a zároveň výrokom III.) poškodenú Devín Banku a MIRACOM LLC odkázal na civilný proces a výrokom IV.) odvolania

obžalovaných K. N. a K. R. podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.